

MARTTI LUTHER

Vanhurskaan teot

Ei riittänyt se vieraanvaraisuus, että hän oli tarjonnut juotavaa, tyttö juottaa myös kamelit ja toiset orjat, niin puuhakas ja hurskas hän on. Hän ei katso alentavaksi sitä, että hän on muukalaisen ja tämän kamelien palvelijatar, ja siitä syystä hän nouseekin myöhemmin niin korkeaan arvoon, että hänestä tulee kantaäiti. Tällaiset ovatkin olleet vanhimpien isien tavat: he ovat totuttaneet lapsiaan kaikille ihmisille yhteisiin tehtäviin ja kohtelemaan kunnioituksella ketä hyvänsä ja niin olemaan valmiit palvelemaan muita ja puhumaan heille viehättävästi ja ystävällisestä.

Näitä hyveitä Pyhä Henki tässä raamatunkohdassa suosittaa. Hän kuvaa yksityiskohtia ja liikkeitä osoittaakseen, että hurskaiden kaikki teot lähtevät puhtaasta ja uskovasta sydäimestä ja ovat hänen silmissään otollisia. — — — Meidän sopii siis olla alttiit ja reippaat osoittamaan toisillemme vieraanvaraisuutta ja ystävyyttä, kun näemme tässäkin luvussa sitä niin runsaasti ja painokkaasti tähdennettävän.

Ylen kauniita elämäntapoja koskevia yksityiskohtia on siroteltuina koko kertomukseen, ja niidenkin on katsottava olevan Jumalasta lähtöisin,

koska nämä asiat ovat Jumalan lahjoja, eivät vain hengelliset, vaan myös kaikki jalo menettely kanssakäymisissä ihmisten kanssa keskellä elämää, onhan Jumala myös aineellisella alalla Jumala. Siksi hän antaa aineellisia lahjoja ja tahtoo, että me iloiten käytämme niitä hyväksemme.

Tämä kaikki näyttää maalliselta ja epäpyhältä, asioilta, joista stoalaiset tai fariseukset voisivat herättää kysymyksen, ovatko ne edes luvallisia — inhoitava ihmislaji nuo, jotka eivät soisi ruumiille mitään viehättävää eikä iloa. Heidän uskontonsa näet on sellainen kuin Paavali Kolossalaiskirjeen 2. luvussa esittää, “ettei se ruumista säästää”, vaan runtelee ja kuolettaa sitä, kunnes se on täysin masennettu. Kerrotaanhan Bernhardin rääkänneen ruumistansa siinä määrin, että lopulta veljet eivät hänen hengityksensä inhoitava löyhkän takia voineet seurustella hänen kanssaan. Jumala on luonut ruumiin ja sielun, ja hänen tahtonsa on, että kumpikin saa virkistyksensä, tietysti kohtuudella ja oikealla tavalla.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24. Hämeenlinna 2005, s. 430. Suomennos Heikki Koskenniemi. Ot-sikko toimituksen.

Koko maailman syntien sovitus

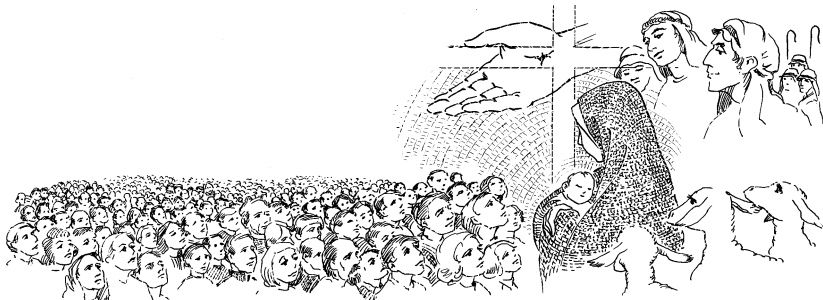
Olemme jälleen suurten juhlien edessä. Pian on pitkäperjantai. Tuona päivänä muistellemme aivan ainutlaatuista tapahtumaa, Vapahtajan Kristuksen kuolemaa.

Tuo kuolema ei ollut tavallinen kuolema, jollaista murehtisimme niin kuin rakkaan läheisen poismenoa. Se ei ole myöskään jonkun sankarin kuolema, joka toisia pelastaakseen olisi antautunut vaaraan ja siinä menettänyt henkensä. Kyseessä ei ole myöskään sellainen kuolema, jossa ihminen isänmaata puolustaessaan olisi antanut henkensä uhriksi. Kysymys on paljon enemmän.

Jeesuksen kuolemassa Jumalan ainosyntyinen Poika antoi henkensä meidän ja koko maailman syntien sovituksiksi. Kyseessä on todella Jumalan kuolema. Pietari sanoi juutalaisille Jerusalemin temppelissä: *“Elämän ruhtinaan te tapoitte.”* (Apt. 3:15)

Juutalaiset vaativat Jeesuksen väärin perustein tapettavaksi. Siksi Pietari sanoi, että he tappoivat Jeesuksen. Vapahtajan kuoleman merkitys on kuitenkin verrattomasti suurempi. Niin täytyi tapahtua. Jumala itse antoi Poikansa kuolemaan kaikkien ihmisten, niin juutalaisten kuin muidenkin, puolesta. Tästä lausuu apostoli Johannes: *“Hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.”* (1 Joh. 2:2)

Vapahtajan kuoleman tuoma hyöty on tarkoitettu uskossa omistettäväksi ja käytettäväksi. Apostoli Johannes kirjoitti syntinsä tunteville: *“Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta*

synnistä.” (1 Joh. 1:7) Mikä valtava ilosanoma! Jumalan oman Pojan kuolema on tapahtunut sinun syntiesi sovituksesi. Missä syntinen saa puhdistuksen synneistään, siinä on syntien anteeksiantamus ja rauha Jumalan kanssa.

Pitkäperjantain sanoma tuo jos suuren ilon ja lohdutuksen. Mutta pian sen jälkeen on pääsiäispäivä, Vapahtajan ylösnousemuksen muistopäivä. Mistä tämä oli merkinä? Ensiksi siitä, että Isä Jumala hyväksyi Poikansa syntiuhrin koko maailman syntien sovituksena. Tämän todistukseksi Jeesus on kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden (Room. 4:25). Näin pääsiäisen ilosanoma antaa sinulle varmistuksen siitä, että Vapahtajan uhri todella riittää syntiesi maksuksi.

Toisaalta Jeesuksen ylösnousemus on merkki siitä, että hän, tosi Jumala, on kuolemaa voimakkaampi. Hän sanoi jo ennakolta: *”Minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin.”* (Joh. 10:17) Ja niin kuin Jeesus kävi kuolemaan sinun sijassasi, on hän myös noussut kuolleista sinun tähtesi. Kun Jeesus nousi haudasta, on se varma merkki siitä, että jokaisella häneen uskovalla on iankaikkinen elämä. Hän nousi *”esikoisena kuoloon nukkuneista”* (1 Kor. 15:20), ja viimeisenä päivänä johdattaa iankaikkiseen autuuteen jokaisen häneen turvaavan.

Näiden kalliit Jumalan sanat on ilmoitettu lohdukseksi. Ne antavat ilon hyvin erilaisissa tilanteissa. Tunnon taakan alla kamppailevalle ne kertovat, että Vapahtaja on kantanut synnit ja Jumala on leppynyt syntisiä kohtaan. Läheisensä menettänyt saa surunsa keskellä lohdutuksen. Ei Jumala surua ole antanut masentaakseen mieltäsi, vaan sitä varten, että tässäkin tilanteessa omistaisit evankeliumin lohdutuksen ja iankaikkisen autuuden varmuuden. Kaikissa elämän vaiheissa juuri tämä evankeliumi koko maailman synnit kantaneesta Vapahtajasta lohduttaa sielun, sillä onhan evankeliumissa kysymys armosta ja rauhasta, joka kestää myös tämän elämän päättyessä.

Kimmo Närhi

Piispanvirka

Puhuessamme nykyisessä kirkollisessa tilanteessa piispanvirasta meidän on käsiteltävä tätä asiaa seuraavilta näkökannoilta:

1. Mikä on kaitsijatoimi eli piispanvirka Raamatussa ja miten se suhtautuu muihin vastaaviin nimityksiin, kuten presbyteerin virkaan.
2. Piispanvirka Jumalan säätämystenä.
3. Piispanvirka historiallisen kehityksen tuloksena.
4. Piispanvirka ehdonvallasiana.
5. Vääriä oppeja koskien piispanvirkaa.

1. Mikä on kaitsijatoimi eli piispanvirka Raamatussa ja miten se suhtautuu muihin vastaaviin nimityksiin, kuten presbyteerin virkaan

Raamattu tosiaan tuntee piispanviran, vaikka antaakin sille eri merkityksen kuin, mihin on nykyisin totuttu. Tämä vain ei tule selvästi näkyviin vuoden 1938 raamatunkäännöksessä eikä sen jälkeisessäkään vuoden 1992 käännöksessä. Sen sijaan vuoden 1776 raamatunkäännös, ns. vanha Biblia, puhuu piispasta ja piispuudesta. Se sanoo Juudaksesta: “Toisen pitää hänen piispautensa saaman.” (Apt. 1:20). Biblian mukaan Paavali kirjoittaa Tiitukselle: “Sillä piispan tulee nuhteettoman olla, niinkuin Jumalan huoneen haltian” (Tiit. 1:7) ja sanoo Efeson kaitsijoille: “Niin ottakaat siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidät piispoiksi pannut, kaitsemaan Jumalan seurakuntaa, jonka hän omalla verellensä ansainnut on.” (Apt. 20:28). Muita kohtia, joissa Biblia käyttää piispa -sanaa, ovat Fil. 1:1; 1 Tim. 3:1; 1 Tim. 3:2. Vielä on huomattava 1 Piet. 2:25, missä Kristusta sanotaan piispaksi. Vuoden 1938 Raamattu puhuu näissä kohdissa kaitsijatoimesta, kaitsijasta ja paimenesta.

Alkukieli, kreikka, käyttää piispasta nimeä episkopos. Se on sananmukaisesti ‘päällekattoja’, siis ‘valvoja’, ‘tarkastaja’, ‘peräänkatsoja’ eli itse asiassa ‘paimentaja’, ‘paimen’, ‘kaitsija’. (Vrt. puhetta lasten perään katsomisesta, lasten kaitsennasta tai lasten paimenesta.) Kun sana pastori on suomeksi ‘paimen’, niin episkopos olisi lähinnä ‘huolehtija’, mutta myös nimenomaan ‘kaitsija’. Sanat,

pastori ja piispa, ovat merkitykseltään hyvin lähellä toisiaan. Kun Ps. 109 puhuu apostoli Juudaksen kaitsijantoimesta, se käyttää sanaa *pequddâh*, joka merkitsee juuri paimenen tehtävää. Tästä tehtävästä Uusi Testamentti käyttää sanaa *epiksoç* eli piispanvirka eli kaitsijanvirka, kaitsijantoimi. Aamos oli *pôçqd*, paimen (latinalainen Vulgata kääntää: pastor), ja hän hoiti pikkukarjaa, lampaista ja vuohia (Aam. 1:1; 7:14–15). Kaitsijantoimella, piispanviralla, joka oli Juudaksella, ja paimenella, jollainen Aamos oli, on hepreassa yhteinen kantasana, *pâqad*, joka merkitsee paimentamista, kaitsemista. Voimme sanoa, että piispa ja pastori ovat Raamatussa yksi ja sama asia: ‘kaitsija’, ‘paimen’.

Tämän vahvistaa se havainto, että nimityksiä presbyteeri eli seurakunnan vanhin ja piispa eli seurakunnan kaitsija käytetään Raamatussa samoista henkilöistä (promiscue). Apt. 20:17,28; Tiit. 1:5,7. Filippiäiskirje on osoitettu Filipin seurakunnan piispoille (huom. monikko!) ja palvelijoille. Filippiissä oli siis useita piispoja.

Mielenkiintoinen voi olla myös seuraava havainto. Aadamin virkana oli paratiisissa “viljellä” ja “varjella” paratiisia. Koska ihminen oli luotu Jumalan yhteyteen ja oli hengellinen olento, tämä tehtävä ei rajoittunut puutarhanhoitoon, vaan sisälsi myös hengellisen pahan torjumisen. Jouluyönä paimenet “varjelivat” laumaansa (Luuk. 2:8). Myös piispan tehtävä on varjella hänelle uskottua laumaa ja hoitaa Jumalan viljelysmaata. Sanoohan apostoli seurakuntaa “viljelysmaaksi”, “pelloksi” (1 Kor. 3:9).

Raamatun kielenkäytön mukaisesti voimme sanoa piispoiksi seurakuntien pastoreita, mutta myös apostoleja ja itse Herraa Kristusta, joka on Seurakuntansa Ylipaimen. Koska piispa nimityksellä on oma rasisitteensa, me puhumme selvyysden vuoksi pastoreista ja seurakuntien kaitsijoista.

2. Piispanvirka Jumalan säätämystenä

Piispanvirka eli pastorin virka kuuluu oppiin pyhästä saarnavirasta. Uuden liiton viran (vrt. 2 Kor. 3:6: “Uuden liiton palvelijat”) Kristus säätö ja asetti kutsuamalla apostolit ja lähettämällä heidät kaikkeen maailmaan. Heidän kutsumisensa kuului vielä Uuden ja Vanhan liiton taiteaikaan. On kuitenkin huomattava, etteivät he saaneet varsinaisesti mitään uutta kutsua Uutta liittoa varten. He olivat saaneet Kristukselta kutsun apostoleiksi ja apostolin nimen (Matt. 10:1 ss.) tämän julkisen toiminnan alussa. Ja apostoleina Kristus lähetti heidät kaikkeen maailmaan ylösnoustuaan. Jotakin uuttakin oli.

Kristus oli sanonut Pietarille ennen kärsimystään: “Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet.” (Matt. 16:19). Tämä toteutui kaikista apostoleista puheen ollen, kun Jeesus puhalsi heidän päällensä ja sanoi: “Rauha teille!” Sitten Raamattu kertoo: Ja sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran. Niin Jeesus sanoi heille jälleen: “Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät.” Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: “Ottakaa Pyhä Henki.

Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt.” (Joh. 20:19–23). Tässä on julkisen saarnaviran, siis piispan eli pastorin viran, valtuutus ja tehtävä. Se on hengellinen virka. Sanalla ja sakramenteilla se tekee hengellistä työtä ja rakentaa Kristuksen Kirkkoa ja kokoaa väkeä taivaan autuuteen. On huomattava, että tällä samalla sanalla vastaa-va annettiin myös Tuomaalle, joka ei silloin ollut läsnä, ja kaikille myöhemmille paimenille maailman loppuun asti.

On käyty keskustelua siitä, ovatko avaimet annetut viralle vai seurakunnalle. Yksiselitteisen selvää on, että Matt. 18:ssa, jossa Jeesus opettaa rikkoneen veljen ojentamisesta ja käskee seurakunnan häntä ojentaa, avaimet on annettu seurakunnalle. Yhtä selvää on, että apostoli Pietari puhuessaan kuninkaallisesta papistosta (1 Piet. 2:5–9), osoittaa avainten olevan Jumalan kansalla eli uskovilla. Mutta Joh. 20:ssa, missä Jeesus lähettää apostolinsa ja puhalttaa heidän päälleen antaen Pyhän Hengen, hän puhuu paimenviran toiminnasta. Näitä, siis seurakuntaa ja virkaa, ei saa vain asettaa toisensa pois sulkeviksi, vaan niiden kummankin tulee antaa elää yhdessä, kuten seurakunnassa tapahtuu. Seurakunta kutsuu, vihkii ja asettaa saarnavirkaan sen hoitajia, ja nämä julistavat Jumalan sanaa, päästävät synneistä ja sitovat synteihin Jumalan ja seurakunnan nimessä ja seurakunnan kanssa. Tässä työssä vaikuttaa Pyhä Henki, ja Jumala tunnustaa sen omaksi työksensä, joka pätee taivaassa.

Jos kielletään seurakunnalta eli yleiseltä hengelliseltä papistolta avaimet, päädytään “hengettömään” kirkkoon. Jos kielletään avaimet saarnaviralta, päädytään hengettömään virkamiespappeuteen. Kummassakin tapauksessa joudutaan sellaiseen kirkkokäsitykseen, joka ei vastaa Vapahtajan ja Raamatun opetusta Kristuksen Kirkosta. Silloin Kirkko ei ole yksi eikä rakennu elävistä kivistä eikä tähtää selujen pelastukseen, ruokkimiseen eikä säilyttämiseen iankaikkisen elämän tiellä.

Pastorin eli piispan virka on Jumalan säätämys. Sen näemme Kristuksen virkaa koskevista opetuksista, joissa viran toiminta ulottuu maailman loppuun asti, sekä apostolien toiminnasta, kun he kaikkialla lähetystyön edetessä järjestivät saarnavirkaan kykeneviä ja soveltuvia miehiä (Apt. 20:28; Tiit. 1:5, Timoteuskirjeet). Kun Kreetalla ei ollut voitu heti kohta järjestää saarnavirkaa, se kuitenkin tuli panna pystyyn heti, kun se oli mahdollista.

Pastoreiden keskinäiset suhteet. Kun Jeesus koulutti apostoleja, nämä pohtivat, kuka heistä oli suurin (Matt. 18:1–4). Sebedeuksen poikien äitikin sekaantui asiaan ja tahtoi pojilleen erikoisaseman Jumalan valtakunnassa taivaassa. Jeesus kuitenkin opetti, että pieni, uskova lapsi oli korkeita apostoleja suurempi ja apostolien oli tultava lasten kaltaisiksi voidakseen pelastua. Esimerkillä jalkojen pesusta Jeesus näytti, mitä oikea suuruus tarkoittaa (Joh. 13). Se tarkoittaa toisten palvelua, nöyrymistä ja uhrautumista toisten hyväksi: Kristus, yliiispa, antoi henkensä toisten edestä. Hän oli sitä, mitä hän opetti. Näin Raamatusta luumme Jeesuksen opettaneen: “Mutta Jeesus kutsui heidät tykönsä ja sanoi: ‘Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat, ja että mahtavat käyttävät val-

taansa niitä kohtaan. Näin älköön olko teillä keskenänne, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne, ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne; niin kuin ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaksi monen edestä.” (Matt. 20:25–28) Vielä hän sanoi apostoleille: “Mutta te älkää antako kutsua itseänne rabbiksi, sillä yksi on teidän opettajanne, ja te olette kaikki veljiä. Ja isäksenne älkää kutsuko ketään maan päällä, sillä yksi on teidän Isänne, hän, joka on taivaissa. Älkääkää antako kutsua itseänne mestareiksi, sillä yksi on teidän mestarinne, Kristus. Vaan joka teistä on suurin, se olkoon teidän palvelijanne.” (Matt. 23:8–11). Täten Jeesus asetti kaikki paimenet keskenään tasa-arvoisiksi. Hän antoi luvan palvella, mutta ei nostaa itseään toisten yläpuolelle. Luterilaiset ovat opettaneetkin, että eroa ei ole arvossa eikä edes viran tehtävissä, vaan kaikki paimenet ovat tasa-arvoisia ja voivat tehdä kaikkia virkaan kuuluvia tehtäviä. Samalla he ovat opettaneet, että eroa on lahjoissa, mikä voidaan ottaa huomioon inhimillisen järjestyksen mukaan, de iure humano, virkatehtävissä.

3. Piispanvirka historiallisen kehityksen tuloksena

Kun alamme puhua piispan virasta historiallisen kehityksen tuloksena, tulemme tekemisiin sellaisen piispan viran kanssa, joka osaltaan määritellään eri tavalla kuin edellä. On siis kysymyksessä jollain tavoin eri asia. Piispoiksi alettiin näet nimittää paikallisseurakuntien johtavaa paimenta. Hänen tuli valvoa erityisesti seurakunnan pysymistä apostolisessa opissa. Samalla hän oli tae seurakunnan yhteydestä, niin ettei klikkejä ja irtautumisia olisi päässyt syntymään. Sitten vähitellen piispan hallintoalue laajentui oman paikallisseurakunnan ulkopuolelle, jolloin piispa johti siten syntyynyttä suurempaa seurakuntien joukkoa, hiippakuntaa. Aluksi hiippakuntapiispat olivat keskenään tasa-arvoisia, mutta vähitellen syntyi heidänkin välilleen arvoasteikkoa. Oli metropoliittoja, arkkipiispoja, patriarkkoja ja Roomassa paavi.

Vuonna 384 Milanossa oli kaupungin rauha vaarassa piispa Auxentiuksen kuoleman jälkeen. Se johtui areiolaisuuden aiheuttamasta vaarasta. Ambrosius oli ylläpitämässä siellä järjestystä hallinnollisena virkamiehenä. Kansa kääntyi kokouksessa äkisti hänen puoleensa ja valitsi hänet piispakseen. Hän oli silloin kasteoppilas. Ambrosius kastettiin heti ja vihittiin kahdeksan päivän päästä piispaksi. Hän jätti samalla maallisen virkansa. Huomatkaa, että Amrosiuksesta tuli piispa ohi Rooman seurakunnan paimenen (paavin) ja Milanon seurakunnan valitsemana. Ja silloin elettiin jo vuotta 384. Yli kolmesataa vuotta oli siis ollut kristikunnassa voimassa seurakunnalle kuuluva valta valita paimenensa ja piispansa.

Sen jälkeen on tapahtunut paljon. Idässä kirkko on omaksunut hierarkkisen pappeuden, papiston välisen arvoasteikon. Sama on totta roomalaiskatolisesta kirkosta. Paavi, jonka pitäisi olla vain Rooman seurakunnan paimen, on paitsi Vatikaanivaltion diktaattori myös koko katolisen kirkon priimas ja vaatii itselleen koko kristikunnan johtajan asemaa. Lisäksi paavi katsoo, että maallinenkin valta

saa valtansa häneltä.

Historiallisen kehityksen myötä katolisissa kirkkoissa piispuudesta on tullut valtakysymys, ja piispan viran aito hengellinen luonne lain ja evankeliumin julistajana on siirtynyt sivuun ja vääristynyt.

4. Piispanvirka ehdonvallan asiana

Uskonpuhdistuksessa pohjoismaiset kirkot säilyttivät piispan viran, myös arkipiispan viran. Saksassa ei kaikkialla käytetty piispa nimikettä, vaan puhuttiin superintendenteista, dekaaneista ja Probsteista (rovasteista). Kuitenkin Pohjoismaiden uskonpuhdistajapiispat pysyivät luterilaisessa opissa eivätkä yhdistäneet piispuuteen katolisia harhoja.

Piispanviran eräänä päätehtävänä Suomen kansankirkossa oli opin puhtauden vaaliminen ja siten kirkon sisäisen yhteyden säilyttäminen. Vanhemmassa kirkkolaisissa KL § 397 sanotaan: "Piispa on velvollinen valvomaan, että Jumalan sana saarnataan puhtaasti ja väärentämättä kirkon tunnustuksen mukaisesti, sakramenteja oikein jaetaan Kristuksen asetuksen mukaisesti" jne. Näin tämän pykälän sanamuoto vielä heijasteli Augsburgin tunnustuksen seitsemättä kohtaa, vaikka tunnustuksen ehdottomasta sitovuudesta olikin kirkkolain tunnustuspykälän muutoksella jo vuonna 1869/1870 luovuttu.

Nykyisessä kansankirkon kirkkolaisissa sanotaan piispantehtävästä hyvin ylimalkaisesti: "Piispa johtaa hiippakuntansa hallintoa ja toimintaa sekä valvoo seurakuntia ja pappeja." Kirkkojärjestyksessä sanotaan lisäksi piispan tehtäväksi vaalia kirkon yhteyttä, valvoa, että kirkon tehtävät hoidetaan uskollisesti kirkon tunnustuksen mukaan sekä valvoa, että papit ovat oppinsa puolesta nuhteettomia (V osa, 18. luku § 1). Käytäntö tulkitsee sitten sen, mitä kirkon tunnustus ja opin nuhteettomuus tarkoittavat. Säädöksillä ei viime kädessä ole kansankirkolle merkitystä, koska käytännössä kaikki on sallittua.

Eräissä taustaltaan tunnustuksellisissa kirkkoissa on piispan virka. Kuitenkin esimerkiksi Saksan SELK:issä virkaanvihkimyksen voi toimittaa joku muukin pastori kuin piispa. Piispanvirka ei siellä myöskään ole periaatteessa elinikäinen, vaan siihen voi valittava tulla myös määräaikaisesti.

On huomattava, että sellaiset piispan tehtävät, kuten virkaanvihkimys, toisten pastorien sielunhoito, opin valvonta oman seurakunnan ulkopuolella koko kirkkokunnassa, ovat de iure humano, inhimillisen järjestyksen, eivät jumalallisen järjestyksen mukaan. Sellaisena luterilainen tunnustus pitää piispanvirkaa mahdollisena, mutta jos piispa ei esimerkiksi vihi kelvollisia miehiä seurakunnille pastoreiksi, seurakunta säilyttää oikeutensa ja voi tehdä sen ilman piispaakin.

Schmalkaldin opinkohtien liitteessä Paavin valta ja johtoasema on Tunnustuskirjoissa asia esitetty selvästi. Siinä on otettu keskeiset raamattutodisteet esille, joihin pyydän kiinnittämään tarkasti huomionne. Siinä sanotaan:

"Evankeliumihan antaa seurakuntien johtajille tehtäväksi saarnata evankeliumia, antaa syntejä anteeksi ja toimittaa sakramenteja. Lisäksi se antaa tuomio-

vallan, nimittäin tehtävän erottaa kirkosta ne, joiden rikokset ovat julkisia, ja toisaalta päästää synneistä ne, jotka kääntyvät. Kaikki, jopa vastustajatkin, myöntävät, että tämä valta on *jure divino* sama kaikilla seurakuntien johtajilla, käytettiinpä heistä nimitystä kirkkoherra, presbyteeri tai piispa. Hieronymus selittääkin, 14 että apostolien kirjeissä kaikkia seurakunnan johtajia sanotaan sekä piispoiksi että presbyteereiksi (vanhimmiksi). Hän lainaa kirjettä Tiukselle: (Tit. 1:5 - 7) “Jätin sinut Kreetan sitä varten, että asettaisit joka kaupunkiin vanhimmat”, ja edelleen: “Piispan tulee olla yhden vaimon mies.” Myös Pietari ja Johannes kutsuvat (1. Piet. 5:1) itseään vanhimmiksi. Hieronymus jatkaa: “Vasta myöhemmin valittiin yksi muiden esimieheksi. Näin torjuttiin hajaannusta, sillä muutoin jokainen olisi temponut Kristuksen seurakuntaa omaan suuntaansa ja ollut sitä pirstomassa. Aleksandriassakin evankelista Markuksesta piispa Esraan ja piispa Dionysiokseen asti presbyteerit aina valitsivat keskuudestaan yhden, pitivät häntä muita korkeampana ja sanoivat häntä piispaksi. Samoin valitsee sotajoukko ylipäällikkönsä ja diakonit keskuudestaan tarmokkaaksi tunnetun miehen, jota sanotaan arkkidiakoniksi. Mitä muuta piispa virkaanvihkimistä lukuun ottamatta tekee sellaista, mitä presbyteeri ei tee?”

Hieronymus siis opettaa, että piispan ja presbyteerin eli kirkkoherran arvot eroavat toisistaan ainoastaan inhimillisen arvovallan nojalla. Asia on itsestäänkin selvä, onhan heidän virkansa sama, kuten olen yllä esittänyt. Oikeus vihkiä virkaan on ainoa, myöhemmin syntynyt ero; säädettiin näet, että yksi piispa vihki viranhaltijat useihin seurakuntiin. Mutta koska piispan ja kirkkoherran virat eivät ole eri arvoasteita *jure divino*, on selvää, että kirkkoherran omassa seurakunnassaan suorittama vihkimys on *jure divino* pätevä.

Milloin siis varsinaisista piispoista tulee evankeliumin vihollisia tai kun he kieltäytyvät vihkimästä pappeja, seurakunnat säilyttävät silti oikeutensa. Sillä missä ikinä on seurakunta, siellä sillä on oikeus evankeliumin virkaan. Sen vuoksi on välttämätöntä, että seurakunta säilyttää oikeuden kutsua, valita ja vihkiä viran hoitajia. Tämä oikeus on nimenomaan seurakunnalle annettu lahja, jota ei mikään inhimillinen auktoriteetti voi siltä riistää. Sen todistaa apostoli Paavalikin Efesolaiskirjeessä: (Ef. 4:8–11 s.) “Hän nousi korkeuteen, hän antoi lahjoja ihmisille”, ja sitten apostoli luettelee erityisesti kirkolle annettuina lahjoina paimenet ja opettajat (pastores et doctores) ja lisää, että nämä annetaan hoitamaan virkaa, rakentamaan Kristuksen ruumista. Missä siis on tosi seurakunta, siellä täytyy olla oikeus valita ja vihkiä viran hoitajia. Julistaahan maallikkokin hätätilanteessa synninpäästön ja toimii siten virassa, toisen paimenenä. Niinpä Augustinus 15 kertoo tarinan kahdesta kristitystä, jotka matkustivat laivassa: ensin toinen kastoi toisen, kasteoppilaan, sitten tämä vastakastettu antoi synninpäästön kastajalleen. Tähän kuuluvat ne Kristuksen sanat, jotka todistavat, että avaimet on annettu kirkolle, ei ainoastaan tietyille henkilöille: (Matt. 18:20) “Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni...”

Tämän vahvistaa vihdoin myös Pietarin sana: "Te olette kuninkaallinen papisto." (1. Piet. 2:9) Nämä sanat koskevat tosi kirkkoa. Koska pappeus kuuluu yksin sille, sille kuuluu varmasti myös oikeus valita ja vihkiä palvelusviran hoitajia. Sen todistaa vielä kirkon yleinen tapakin. Kansahan ennen valitsi kirkkoherrat ja piispat. Sitten tuli paikalle joku piispa, oman tai naapuriseurakunnan piispa, joka käten päällepanemisella vahvisti valitun miehen virkaan. Vihkimys ei muuta ollutkaan kuin juuri tällainen hyväksyminen." (TK 1990, s.292 s.)

Ehdonvallan asioista puheen ollen on otettava huomioon, mitä Luterilaiset tunnustuskirjat siitä opettavat, erityisesti seuraava:

"Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että vainon aikaan, kun meiltä vaaditaan selkeää uskon tunnustamista, ei viholliselle ole annettava periksi edes ehdonvallan asioissa, sillä apostoli kirjoittaa: (Gal. 5:1) "Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen." (2. Kor. 6:14) "Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä. Mitä yhtyettä on valkeudella ja pimeydellä?" Ja vielä: (Gal. 2:5) "Me emme hetkeksikään alistuneet antamaan heille myöten, että evankeliumin totuus säilyisi teidän keskuudessanne." Siinä tapauksessa ei enää ole kysymys ehdonvallan asioista vaan evankeliumin totuudesta ja kristillisestä vapaudesta. On joko vahvistettava julkinen epäjumalanpalvelus tai varjeltava uskossaan heikkoja lankeamasta. Siinä tilanteessa emme saa antaa hiukkaakaan periksi, vaan meidän on esitettävä tunnustuksemme avoimesti, ilman sarvia ja hampaita. Sitten meidän tulee kärsiä tunnustuksen seurauksena kaikki, minkä Jumala osaksemme suo ja mitä hän sallii oman sanansa vihollisten meille tehdä." (TK 1990, s.551)

5. Vääriä oppeja koskien piispan virkaa

On paavillinen harha, että vain piispa voi vihkiä saarnavirkaan. Ajatus, että pastoreiden saamiseksi ja vihkimiseksi tarvitaan piispa, perustuu katoliseen virkakäsitykseen. Sitä käsitystä ei voida Raamatulla perustella.

Käsitys, että piispan toimittama vihkimys antaisi pastorille jonkin jumalallisen kyvyn toimittaa papillisia tehtäviä ja antaisi tehon pastorin saarnalle ja hänen toimittamilleen sakramenteille, on harha. Samoin on harha, että ns. *successio apostolica*, apostolinen seuraanto, olisi tarpeen. Sellainen oppi tekee epävarmaksi sanan ja sakramenttien tehoisuuden, sillä ei voida näyttää toteen, että virkaanvihkimyksellä olisi takanaan katkeamaton piispallinen ketju (vrt. areiolaisuuden valta-aikaa!).

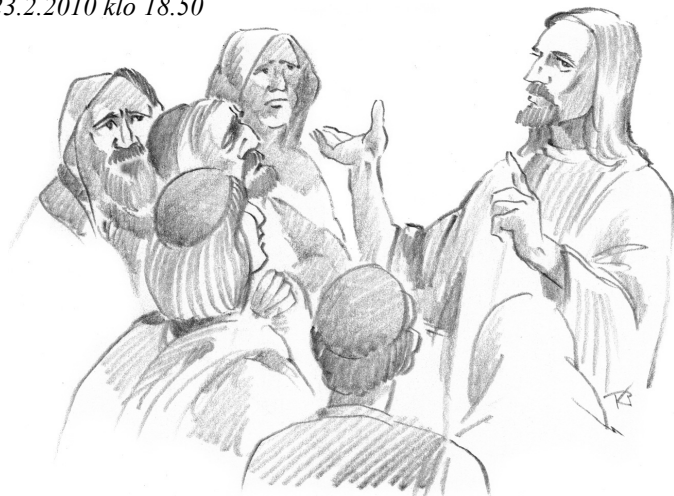
Vaikka tietyissä oloissa ehdonvaltainen piispanvirka voi olla mahdollinen, jopa hyödyllinen, kirkon olemassaolo, jatkuvuus, kasvu ja hyvinvointi eivät ole siitä riippuvaisia. Nimittäin näet se sama välttämätön, mitä tehdään inhimillisen järjestyksen mukaisen kirkkojärjestyksen puitteissa, voidaan saada aikaan, jos on tarpeen, jumalallisen järjestyksen mukaan toimittaessa ilman inhimillisiä järjestelyitä.

Markku Särelä.

Teologipäivillä Helsingissä 27.2.2010.

Vapahtaja kärsi ja kuoli sinun autuudeksesi

Hartaus YLE 1 23.2.2010 klo 18.50

Kirkkovuodessa on alkanut paastonaika. Monissa tämän ajan Raamatun teksteissä puhutaan siitä, mitä tapahtui Jeesuksen kulkiessa kohti kärsimystään ja kuolemaansa. Viime sunnuntain yhdessä evankeliumitekstissä Vapahtaja ilmoitti kärsimyksensä opetuslapsilleen. Tämä teksti on kirjoitettu Matteuksen evankeliumin 16. luvussa: *“Siitä lähtien Jeesus alkoi ilmoittaa opetuslapsilleen, että hänen piti menemän Jerusalemiin ja kärsimän paljon vanhimmilta ja ylipapeilta ja kirjanoppineilta ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös. Silloin Pietari otti hänet erilleen ja rupesi nuhtelemaan häntä sanoen: “Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko.” Mutta hän kääntyi ja sanoi Pietarille: “Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten.”*

Jeesus oli puhunut kärsimyksensä aiemminkin. Nikodemukselle hän oli kertonut Jumalan rakkaudesta ja siitä, että hän lähetti Poikansa pelastamaan maailman. Tässä yhteydessä hän sanoi, että Ihmisen Poika, siis hänet itsensä, korotetaan maasta. Näillä sanoilla hän viittasi kuolemaansa ristillä. Mutta nyt hän alkoi puhua opetuslapsilleen suuremmin tästä asiasta.

Opetuslapset olivat lyhyenä aikana koko kristillisen uskon tärkeimpien asioiden äärellä. Hieman aiemmin he olivat Pietarin johdolla tunnustaneet, että Jeesus on Kristus, elävän Jumalan Poika. Nyt Jeesus alkoi kertoa heille kuolemastaan ja ylösnousemuksesta, siis tärkeimmistä asioista, joita hän tulekseen meidän pelastukseemme.

Jumalan Pojan armoteko oli välttämätön meidän kannaltamme. Ei ole ihmistä, joka olisi synnitön ja syytön Jumalan lain edessä. Ei ole ihmistä, joka itse tai toisten avustuksella voisi pelas-

taa itsensä kuolemasta. Tarvittiin Jumalan Poika, synnitön Vapahtaja, joka ottaa päälleen koko maailman syntivelan. Oli välttämätöntä, että hän antaa henkensä ja näin toisten puolesta kärsii rangaistuksen. Vielä hänen tuli, ei ainoastaan kärsiä, vaan myös voittaa synnin ja kuoleman valta.

Kaikki nämä asiat Jeesus parissa lauseessa sanoi opetuslasten kuullen. Hän, Jumalan Poika, oli antava henkensä ja nouseva kuolleista. Tämä tapahtui kaikkien ihmisten puolesta, sillä Johannes Kastaja sanoi Jeesuksesta: "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin." (Joh. 1:29) Näin se, mitä opetuslapset kuulivat, oli mitä kallein ilmoitus syntien anteeksiantamuksesta ja iankaikkisesta elämästä. Tämä ilmoitus koskee kaikkia. Niinpä noissa Vapahtajan sanoissa löydät varman perustan omantunnon rauhallesi ja iankaikkisen elämän varmuuden. Jumalan armo loistaa kaikessa kirkkaudessaan autuudekseen.

Mutta millainen on ihmisen mieli? Sen luonnon huomaat Pietarin sanoissa. Hän alkoi nuhdella Jeesusta ja sanoi, ettei hänen pitäisi kuolla ja nousta ylös. Näissä sanoissa ilmeni sielunvihollisen valta. Jos Jeesus ei olisi kuollut ja noussut haudasta, sielunvihollisen tarkoitus, epätoivo ja kadoitus, kohtaisivat kaikkia ihmisiä. Pietari ei varmaan tätä ensin käsittänyt. Hänellä oli mielessään haaveita siitä, että Jeesus antaisi opetuslapsille hienon maallisen tulevaisuuden. Mutta tällaiset haaveet eivät olleet suinkaan vaarattomia. Inhimilliset kuvitelmat jättävät ihmisen omaan varaansa. Niiden mukainen usko ei anna apua syntiä ja kuolemaa vastaan.

Jeesus ohjasi Pietarin pois vääristä haaveistaan vakavin sanoin. Pietari oli ajatellut vain sitä, mitä hän maallisesti ymmärsi. Hänen piti nyt kääntyä. Tuli ajatella sitä, mikä on Jumalan. Tuli uskoa siihen, mitä varten Jumala lähetti Poikansa maailmaan. Niissä teoissa, Kristuksen kuolemassa ja ylösnousemuksessa, on synnit sovitettu ja tie iankaikkiseen elämään avattu.

Mitä tämä Jeesuksen ja Pietarin keskustelu meille opettaa? Ensiksi se antaa tiedon pelastuksen tiestä. Jumala lähetti Poikansa maailmaan pelastamaan meidät iankaikkiseen elämään. Toiseksi se antaa kehotuksen ylentää sydän Jumalan puoleen, niin kuin jumalanpalveluksessa usein sanotaan. Tämä tarkoittaa turvaamista Jumalan tekoihin ja varmaa uskoa Jeesukseen Vapahtajana. Näin saat yhdessä monien Jeesuksen kärsimystien varrella oleiden ihmisten kanssa sanoa: "Herra Daavidin Poika, armahda minua." Nämä sanat saat lausua varmasti luottaen siihen, että sinulla on Jumalan armo, koska Jeesus on kuollut puolestasi. Vieläpä saat ajatella sitä, mikä on Jumalan, siltä kannalta, että hän on Jeesuksen ylösnousemuksessa avannut sinulle tien iankaikkiseen elämään. Näin omistat Jumalan rauhan ja sielusi autuus perustuu Vapahtajan täydelliseen armotyöhön.

Rukoilemme: Pyhä Jumala, me kiitämme sinua siitä, että annoit Poikasi kuolemaan syntiemme tähden ja että hän on ylösnousemuksessaan avannut tien iankaikkiseen elämään. Varjele meitä, ettemme turvaa mihinkään katoavaan asiaan vaan säilyimme uskossa Jeesuksen armotyöhön. Amen.

Virsi 78 (VK 1986, sama virsi VK1938 636)

Pääsiäissunnuntaina
Jeesus elää!

Luterilainen n:o 4/1971, s. 97,98.

Job 19:25.

"Minä tiedän minun Lunastajani elävän, ja viimeisenä hän on seisova multien päällä."

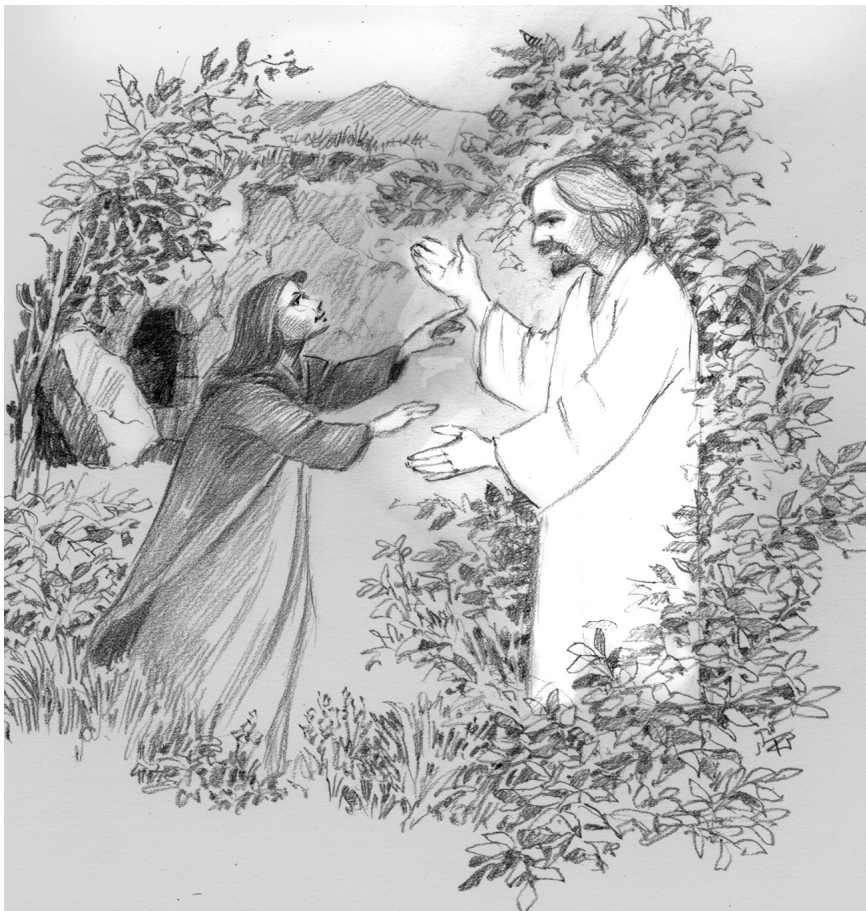
Jeesus elää! Ihmeellinen sanoma! Sanoma, joka merkitsee Jumalan lapsille enemmän, kuin mikään toinen sanoma. Kun epäilykset kiusaavat, kun tulevaisuus näyttää synkältä ja murheet yrittävät vallata sydämemme, kun ajatus kuolemasta alkaa pelottaa, silloin tämä sanoma, Jeesus elää, lohduttaa ja vahvistaa ja antaa uutta voimaa.

Jeesus elää! — Hänen lupauksensa pitävät paikkansa. Hän nousi ylös kuolleista, niin kuin oli sanonut nousevansa. Sen tähden saamme olla varmoja, ettei hän ollut valehtelija ja ihmisten pettäjä, vaan että hän on Totuus.

Jeesus elää! — Hän on totisesti Jumalan Poika. Jos hän olisi jäänyt hautaan, tämä olisi ollut todistus siitä, että hän olikin vain tavallinen ihminen. Mutta pääsiäisaamuna naiset löysivät tyhjän haudan Joosefin yrttitarhasta. Se, jonka ruumis oli sinne pantu, oli noussut ylös. Ei tavallinen ihminen olisi voinut omin voimin nousta. Haudassa olikin ollut Jumal-ihmisen ruumis. Sen tähden ei hauta voinut pitää sitä vankina. Jeesus elää! — Jumala on hyväksynyt hänen sovi-

tustyönsä täysin riittävänä lunastushintana maailman synneistä. Kuollut Jeesus olisi varma merkki siitä, ettei hänen ristinkuolemansa merkitsisi meille mitään. Mutta elävä Jeesus todistaa, että se oli hedelmällinen kuolema, kuolema, joka ansaitsi kaikille syntisille anteeksiannetuksen ja iankaikkisen elämän. Huolimatta siitä, että syntimme ovat suuria ja veriruskeita, ovat anteeksiannetut. Uskon kautta saamme omaksemme Jeesuksen vanhurskauden ja olemme Jumalan silmissä taivaskelpoisia. On syytä iloon.

Jeesus elää! — Mekin saamme elää. Paavali kirjoittaa: "Mutta nyt Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista. Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta. Sillä niin kuin kaikki kuolevat Adamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa, mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan." 1 Kor. 15:20-23. Ei kukaan lakkaa olemasta, kun hän, kuolee. Ihmisellä on kuolematon sielu. Tuomiopäivänä kaikkien ruumiitkin herätetään haudoistaan ja sielu yhdistetään ruumiiseen. Epäuskossa kuolleet joutuvat sekä

ruumiin että sielun puolesta iankaikkiseen kadotukseen, mutta uskossa nukkuneet heräävät iankaikkiseen elämään.

*Ei voimaa kuolemalla,
se vaikka kauhistaa,
saa ruumis mullan alla
sun päivääs odottaa.
Ken elää Herran kanssa,
hän nousee haudastansa,
käy riemuun taivahan.*

virsi 73:3

Jeesus elää! — Täyttäköön, rakas ystävä, tämä sanoma sydämesi ilolla ja rauhalla. Tuottakoon se sinulle lohdutusta, kun kärsimysten teitä, joudut kulkemaan ja kun kuoleman hetki lähenee. Antakoon se sinulle sitä voimaa, mitä tarvitset uudessa elämässä vaeltamisessa ja mitä tarvitset palvellaksesi häntä nöyryydessä.

R. E

Mutta tämä tapahtui, että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetan kautta, joka sanoo: "Sanokaa tytär Siionille: 'Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen aasilla, ikeenalaisen aasin varsalla.'" Niin opetuslapset menivät ja tekivät, niinkuin Jeesus oli heitä käsenyt, ja toivat aasintamman varsoineen ja panivat niiden selkään vaatteensa, ja hän istuutui niiden päälle. Ja suurin osa kansasta levitti vaatteensa tielle, ja toiset karsivat oksia puista ja hajottivat tielle. Ja kansanjoukot, jotka kulkivat hänen edellään ja jotka seurasivat, huusivat sanoen: "Hoosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen. Hoosianna korkeuksissa!" Ja kun hän tuli Jerusalemiin, joutui koko kaupunki liikkeelle ja sanoi: "Kuka tämä on?" Niin kansa sanoi: "Tämä on se profeetta, Jeesus, Galilean Nasaretista." Matt. 21: 4-11

Vesä

Luterilainen - Lastenosasto

KEVÄT 2010

*Mä sulle enkeleistäs tuon Herra kiitoksen.
Ei ole kauhuks mulle nyt vallat pimeyden.*

*Sä enkelisi anna mua nytkin varjella,
mua käsilläsi kantaa kaikissa vaaroissa.*

(VK 1938: 123)

Pastorin kirje

Valkea kuin lumi

Tänä talvena on ollut harvinaisen paljon lunta. Olet varmaan iloinnut siitä. Hiihtämään pääsee helpommin kuin monena muuna talvena. Jos pidät laskettelusta, on sekin tänä talvena hyvin onnistunut. Voi olla, että lumentulo on välillä myös harmittanut sinua. Vaatteet ovat kastuneet, ja lumitöitä on ollut tavallista enemmän.

Israelissa, jossa Jeesus eli maanpäällisen elämänsä, ei ole paljon lunta. Korkeilla vuorilla sitä jonkin verran on, mutta harvoin kovin pitkää aikaa. Kuitenkin Jumalan sanassa puhutaan lumesta.

Kuningas Daavid pyysi Jumalalta: *”Pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin.”* (Ps. 51:9) Näillä sanoilla Daavid tunnusti syntinsä. Hän oli rikkonut Jumalaa vastaan eikä voinut itse itseään auttaa. Tässä asiassa olemme kaikki juuri samanlaisia kuin Daavid. Mutta Jumala on antanut meille avun. Hän kutsuu syntisiä luokseen: *”V aika teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi.”* (Jes. 1:18)

Millä perusteella Jumalan sana puhuu näin ihanasti ja lohduttavasti? Sen tähden, että Jeesus tuli maailmaan syntisiä pelastamaan. Pian pitkänperjantaina muistellemme Jeesuksen kuolemaa. Hän kuoli siksi, että sinun ja kaikkien ihmisten synnit luettiin hänen syykseen. Tämän Jeesuksen armotyön tähden Jumala on antanut synnit anteeksi. Kuka ikinä Jeesukseen uskoo, ei enää kanna syntejään, vaan on puhdistunut lunta valkeammaksi.

Kun Jeesus oli noussut haudasta, enkeli vieritti kiven pois haudan suulta ja istui sille. Hänen vaatteensa olivat valkeat kuin lumi (Matt. 28:3). Tällä kirkaalla värillä Jumala muistuttaa meitä siitä armosta, jonka hän Jeesuksen tähden on meille antanut. Tämä kirkas väri kuvaa myös sitä ihaanutta, että Jumala antaa iankaikkisen elämän jokaiselle Jeesukseen uskovalle. Muista myös tutun laulun sanoja: *”Kodin Herra suo pienille ystävilleen — — — lumivalkeat vaatteet he saa.”* (SK 431:1)

Kimmo Närhi

KASVUN IHMEITÄ

Oskari söi välipalaa. Hän jäi miettimään: “Äiti, miksi ihminen osaa kasvaa?”

Äidinkin piti miettiä hetki, miten vastaisi. Äiti alkoi pikku hiljaa kertoa: “Taivaan isä on tehnyt meidät ihan pienempien osista. Niitä sanotaan soluiksi. Jokaiseen soluun Taivaan isä on laittanut tiedon siitä, miten meidän pitää kasvaa. Sun ja muiden lasten soluissa se tieto kertoo, että kun saa tarpeeksi ruokaa, kasvaa joka paikasta isommaksi.” “Musta tulee isona isi”, Oskari toteasi. “Voi olla, että tuleekin. Nyt sä olet poika, ja siellä pikkuisissa soluissa on sellainenkin tieto, että kun kasvat aikuiseksi, susta tulee mies. Ja jos Taivaan isä tahtoo antaa sullekin lapsia, sustakin tulee isi”, äiti hymyili.

Oskari kysyi vielä: “Kasvaako isikin?” Äiti vastasi: “Isi ei enää samalla tavalla kasva kuin sinä. Isi pysyy suunnilleen samankokoi-

senä. Mutta isille kasvaa kyllä uusia soluja vanhojen tilalle. Sitten kun ihminen tulee tarpeeksi vanhaksi, solut ei enää jaksaa uusiutua. Ihmisen soluihin on laitettu tieto siitäkin, että ihminen kuolee.” “Ja sitten pääsee taivaaseen”, Oskari sanoi. Äiti jatkoi: “Kaikki Jeesukseen uskovat pääsee taivaaseen. Siellä on kaikki hyvin. Ei ole mitään kurjaa eikä pahaa eikä syntiä. Taivaassa ei enää kukaan tule vanhaksi ja kuole, vaan siellä saadaan olla ihan aina Jeesuksen kanssa.”

Siunausta kevätpäiviin,

Outi-täti

Psalmi 139:14: “*Minä kiitän sinua siitä, että olen tehty ylen ihmeellisesti; ihmeelliset ovat sinun tekosi, sen minun sieluni kyllä tietää.*”

Pienestä tipusta kasvaa kana tai kukko

Enkeleitä

Nykyisin puhutaan enkelistä näinkin: ”Enkeleitä – onko heitä?” Epäuskoinen ihminen saattaa kysyä näin. Uskova tietää varmasti, että enkeleitä on, sillä pyhässä Raamatussa puhutaan paljon enkeleistä. Esim. näin: ”Eivätkö he kaikki ole palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat autuuden periä?” (Hebr.1:14)

Enkeleistä kerrotaan joskus lapsille niin kuin enkelit olisivat satulolentoja. Keksitään tarinoita pikkuenkeleistä. Raamattu kuvaa enkelit kuitenkin toisella tavoin. Raamattu kertoo hyvin paljon enkelien ilmestymisestä ihmisille esimerkiksi suuren vaaran hetkellä, joskus taas ilmoittamaan suurta iloa. Joulua ja pääsiäistä kertovat meille enkelien suuresta ilosta. Jeesus sanoo (Luuk.15) näin: ”Niin myös, sanon minä teille, on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen.”

Enkelit ovat henkiolentoja, joita me emme näe. Saamme uskoa, että he ovat meidän ystäviämme, jotka näkymättöminä varjelevat meitä ja palvelevat meitä. Hehän ovat ”palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä meitä varten, jotka saamme autuuden periä.” ”Herran enkeli asettuu niiden ympärille, jotka häntä pelkäävät ja pelastaa heidät.” (Ps34:8) Suojelusenkelit ovat voimakkaita, hyviä enkeleitä. Me tarvitsemme heitä joka päivä koko elämämme ajan. Älkäämme tehkö heitä murheelliseksi kiittämättömyydellä, tottelemattomuudella tai muulla tahallisella synnillä. Esimerkiksi Jumalan pilkkaaminen tai pahan ajatteleminen ovat vaarallisia asioita. Muistamme, ettemme saa rukoilla enkeliä tai neitsyt Mariaa. Saamme rukoilla vain kolmiyhteistä Jumalaa, Isää, Poikaa ja Pyhää Henkeä.

EP

Valvokaa ja rukoilkaa

Tärkein rukous on kuten tiedämme Isä meidän. Jeesus on sen itse opettanut ja sanonut: ”Rukoilkaa te siis näin.” On aina ilo kuulla lasten rukoilevan jumalanpalveluksessa tai leireillä ääneen toisten kanssa Isä meidän –rukousta. Se kuuluu kristityn jokaiseen päivään. Silloin emme joudu pimeyden valtojen houkuteltaviksi, kuten kansikuvan virrensäkeistössä todettiin. Saamme olla valon lapsia, joista Raamattu puhuu.

Jeesukseen uskovat vanhemmat ovat iloisia, kun heidän lapsensa rakastavat Jumalan sanaa. Jos joku lapsista kieltäytyy kuuntelemasta, kun kotona Jeesuksesta puhutaan ja lauletaan, se on murhe isälle ja äidille. Vääränlaiset TV-ohjelmat, videopelit, kirjat ja toisten paha esimerkki voivat vieraannuttaa uskosta. Kun Jeesus oli Getsemanessa taistelemassa viimeisinä hetkinään, hän sanoi opetuslapsilleen: ”Valvokaa ja rukoilkaa, että ette joutuisi kiusaukseen... henki tosin on altis, mutta liha on heikko.”

Opetuslapset rakastivat Jeesusta, mutta he eivät jaksaneet valvoa ja rukoilla. Siksi he pakenivat, kun Jeesuksen vihamiehet tulivat ottamaan häntä kiinni ja Pietari kielsi Vapahtajansa. Me tiedämme, että vain Jeesus voi meille antaa voiman pysyä hänen yhteydessään. Valvominen on silloin juuri sitä, että emme puolustele syntisyyttämme vaan puhumme Jeesukselle kaikki ja uskomme, että hänen sovintoverensä puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Olemme ansainneet kadotuksen, mutta saamme kuitenkin turvata hänen rakkauteensa ja siihen, mitä hän Golgatalla puollestamme teki sovittaessaan kaikkien ihmisten synnit. Saamme sydämestämme kiittää häntä.

*”Jeesuksesta laulan,
Jeesuksesta vaan,
jolta syyni suuret
anteeks sain ja saan.”*

EP

PÄÄSIÄISAAMUNA

Luukkaan 24.s luku kertoo naisista, Jeesuksen ystäväistä, jotka viikon ensimmäisenä päivänä ani varhain tulivat haudalle, tuoden mukanaan valmistamansa hyvänhajuiset yrtit. He huomasivat, että kivi oli vieritetty haudalta. Mitä olikaan tapahtunut? Niin he menivät sisään, mutta eivät löytäneet Jeesuksen ruumista. Ja kun he olivat tästä ymmällään, niin katso, kaksi miestä seiso heidän edessään säteilevissä vaatteissa. Ja he pelästyivät ja kumartuivat kasvoilensa maahan. Niin miehet sanoivat heille: "Miksi etsitte elävää kuolleitten joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös. Muistakaa, kuinka hän puhui teille vielä ollessaan Galileassa, sanoen "Ihmisen Poika pitää annettaman syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulittaman, ja hänen pitää kolmantena päivänä nouseman ylös." – Niin he muistivat hänen sanansa. Ja he palasivat haudalta ja veivät sanan tästä kaikesta niille yhdelletoista ja kaikille muille.

Valtava ihme oli siis tapahtunut. Jeesus oli noussut kuolleista. Hän oli täyttänyt sovitustyönsä. "Se on täytetty", Vapahtaja sanoi ristillä ennen kuolemaansa. Kuolema ei voinut häntä pitää, hän voitti kuoleman, onhan hän sekä ihminen että Jumala. "Läpi lukkojenkin Herra Jeesus tulla voi" lauletaan eräessä laulussa. Kivi oli haudan suulla, mutta se ei estänyt Jeesusta nousemasta haudasta. Vartijat olivat edelleen vartioimassa tai kenties nukuivat. Mutta sitten tapahtui jotain, joka sai heidät kauhuissaan pakene-

maan haudalta. Tuli maanjäristys ja enkeli vieritti kiven pois. Raamattu kertoo, että muutamat vartijoista tulivat kaupunkiin ja ilmoittivat ylipapeille kaikki, mitä oli tapahtunut. Nämä kokoontuivat vanhinten kanssa ja pitivät neuvoa. He antoivat sotamiehille runsaat rahat ja sanoivat: "Sanokaa, että hänen opetuslapsensa tulivat yöllä ja veivät hänet varkain meidän nukkuessamme. Ja jos tämä tulee maaherran korviin, niin me lepytämme hänet ja toimitamme niin, että saatte olla huoletta." Niin vartijat ottivat rahat ja tekivät niin kuin heitä oli neuvottu. Ja tätä puhetta on levitetty juutalaisten kesken, ja sitä kerrotaan vielä tänäkin päivänä.

Ensimmäinen Raamattu (Luk. 24) mukainen. EY

Kolme kulkijaa

Opetuslapset olivat kuulleet naisten ilmoituksen Jeesuksen ylösnousemisesta. Mutta kaikki eivät kuitenkaan heti uskoneet, niin heikkouskoisia hekin olivat. Evankelista Luukas kertoo:

Kaksi opetuslasta kulki sinä päivänä Emmaus-nimiseen kylään. (Se sijaitsi noin 11,5 km päässä Jerusalemissa.) He puhelivat keskenään kaikesta tästä, mitä oli tapahtunut. Heidän siinä keskustellessaan tapahtui, että Jeesus itse lähestyi heitä ja kulki heidän kanssaan. Mutta heidän silmänsä olivat niin pimitetyt, etteivät he tunteneet häntä.

Niin Jeesus sanoi heille: ”Mistä te siinä kävellessänne puhutte keskenänne?” Niin he seisautuivat murheellisina muodoltansa. Ja toinen heistä, nimeltä Kleopas, vastasi ja sanoi hänelle: ”Oletko sinä ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päivinä on tapahtunut?”

Hän sanoi heille: ”Mitä?” Niin he sanoivat hänelle: ”Sitä, mikä tapahtui Jeesukselle, nasaretilaiselle, joka oli profeetta, voimallinen teossa ja sanassa Jumalan ja kaiken kansan edessä, kun meidän ylipappimme ja hallitusmiehemme antoivat hänet tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat hänet. Mutta me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin. Ja onhan kaiken tämän lisäksi nyt jo kolmas päivä siitä, kuin nämä tapahtuivat.

Ovatpa vielä muutamat naiset joukostamme saattaneet meidät hämmästyksiin. He kävivät aamulla varhain haudalla eivätkä löytäneet hänen ruumistaan, ja tulivat ja sanoivat myös nähneensä enkelinäyn, ja enkelit olivat sanoneet hänen elävän. Ja muutamat

niistä, jotka olivat meidän kanssamme, menivät haudalle ja havaitsivat niin olevan, kuin naiset olivat sanoneet; mutta häntä he eivät nähneet.”

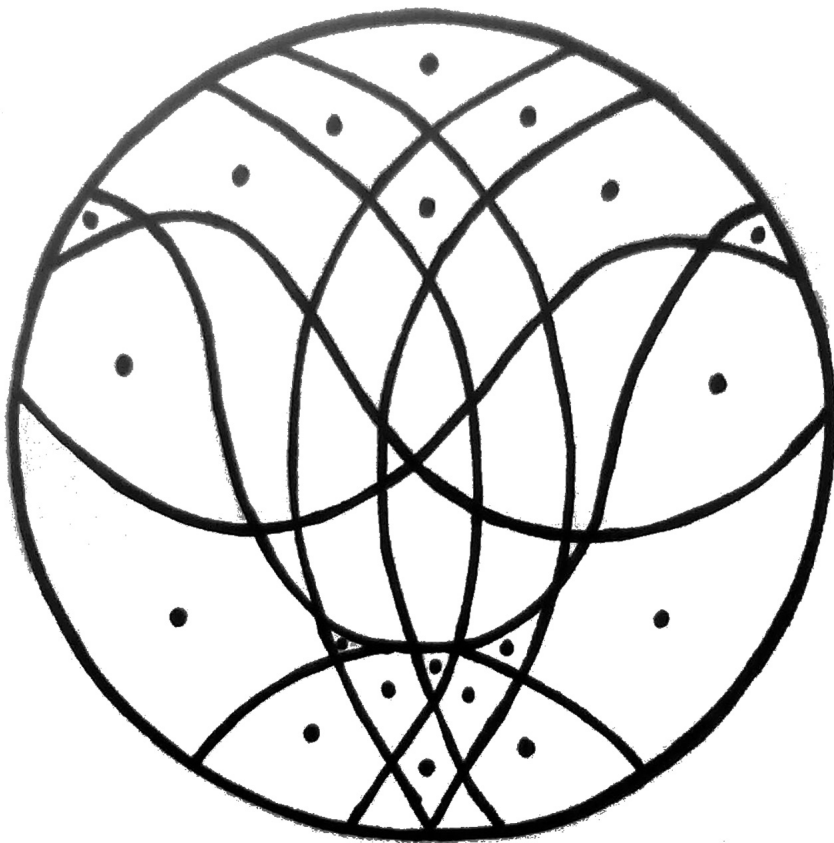
Niin hän sanoi heille: ”Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet! Eikö Kristuksen pitänyt tätä kärsimän ja sitten menemän kirkkauteensa?” Ja hän alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu.

Ja kun he lähestyivät kylää, johon olivat menossa, niin hän oli aikovinaan kulkea edemmäksi. Mutta he vaativat häntä sanoen: ”Jää meidän luoksemme, sillä ilta joutuu ja päivä on jo laskemassa.” Ja hän meni sisään ja jäi heidän luoksensa.

Ja tapahtui, kun hän oli aterialla heidän kanssaan, että hän otti leivän, siunasi, mursi ja antoi heille. Silloin heidän silmänsä aukenivat, ja he tunsivat hänet. Ja hän katosi heidän näkyvistään. Ja he sanoivat toisilleen: ”Eikö sydämemme ollut meissä palaava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?”

PIILOKUVA

Väritä kuvassa pisteellä merkityt alueet. Millaisen kuvan saat näkyviin?

Kristitty elämän koetuksissa

“Avuksesi huuda minua hätäpäivänäsi, niin minä tahdon auttaa sinua ja sinä olet kunnioittava minua.” (Ps. 50:15)

Oletko, lukija, aina väliin pysähtynyt tarkkailemaan omaa elämääsi ja elämää ympärilläsi? Jos niin ole tehnyt — ja varmaan oletkin tietäsi avoimin silmin taivaltanut —, olet joutunut ihmeellisiin ajatuksiin. Niin ihmeellisiin, ettet selviä niistä rauhassa, jollet ole saanut apua taivaasta. Maan päällä jos tukikohtaa etsit, kaikki sinua pakenee ja väistyy syrjään. Mihin tarttunetkin, mitä tehet — lahoaa, katkeaa, on puutteellista ja tyhjän vertaa. Rakkaimmatkin siteet pirstoutuvat, suurimmatkin työt jäävät kesken. Kaiken uskollisuuden ja ahkeruuden rinnalla kulkee ristinkantaja, joka tiellesi siroittaa elämän tuskia. Ne ovat useimmilla ihmisillä jokapäiväisen kulkutien viittoja. Eikä niitten loppua näy. Jollei ulkonaisesti havaittavana, niin kuitenkin sydämessäsi on päivän onnenvalon tiellä aina jotakin pilven varjoa ja pysyy.

Astu vieläkin askel syvemmälle elämään — omaan elämääsi. Kuuntele mitä omatuntosi Jumalan lain viritämänä todistaa sinulle kaikesta siitäkin, mitä muut eivät sinusta tiedäkään tai tunne. Se punnitsee sydämsei aivoitukset ja aikeetkin. Se uskollisesti

Luterilainen huhti-elokuu 1934

äärelläsi nuhtelee ja syyttää — välitit sinä siitä tai et. Sitä kuunnellessasi et ole ainoastaan tämän elämän monikirjavissa vaivoissa, vaan sinä tunnet, miten sisälläsi jäytää tuo tuhoisin mato — Jumalan rangaistuksen — kadotuksen tunto.

Huomaat, että synnin syytös ylittää ajalliset huolet. Todella — elämän perustukset järkkyvät lopullista tuhoa ennustavina. Jollet aikaisemmin, niin ainakin nyt sinä etsit ja kysyt elämällesi sellaista perustusta, jolla seisten kestät elämäsi tuskissa ja vanhurskaan Jumalan tuomiolla. Sitä etsii vanhus yhtähyvin kuin nuorikin ja lapsi. Ja sellainen perustus löytyy. Sinun kohdallasi sen kaivamme esiin. Asetu sille ja elämäsi pilvet poistuvat. Päivä valkenee runneltuun sydämeesi. Matkasi myrskyt tyventyivät. Purtesii ohjautuu turvaan. Olet pelastunut.

Ei tämä ole mitään haavetta tai hetkellistä tunteilua, vaan me puhumme elämän todellisimmista asioista. Eihän synnit tai elämäntuskat poistu siten, että koetat niitä unohtaa tai hetkeksi kohoutua niitten yläpuolelle, Et pääse

niistä millään inhimillisellä tavalla. Ne palaavat unohduksesta niin uskomattoman pian ja varmasti — salaisimmatkin synnit ja kätketyinkin risti. Yhtä vakava ja ehdoton todellisuus kuin on synti ja käsilläoleva elämän huoli, yhtä todellinen apu siihen tarvitaan, jos mieli päästä todelliseen lohdutukseen ja illoon. Ja sitähan juuri sinäkin, lukijani, etsit.

Me kaivamme tuota pelastavaa ja auttavaa perustusta esille. Ehkä odostat, että saat kuulla joitakin ihmeellisiä uusia ja ennen tuntemattomia tietoja. Ehkä jo toisella korvallasi olet joskus ajatellut lahkolaisten hurmiohengellisyttä tai odottanut jotakin hyvää ennustajaa tai vaikkapa silminnähtäviä ihmeitä. Niinhän rikas mieskin ajatteli. Hän pyysi, että joku kuolleista menisi hänen veljiensä luo kertomaan kadotuksen vaivoja. Silloin he varmaan tekisivät parannuksen, arveli hän, Lk. 16:30. Mutta Abraham vastasi: “Jos eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eivät usko, vaikka joku kuolleista nousisi ylös”. Tämä on mitä ankarin vastaus kaikille niille, jotka odottavat apua ja pelastusta muualta kuin Jumalan sanan kautta. Paljon ajallista apua voi saada epäuskoinenkin ajallisen elämän aikana, mutta todellista pelastusta ja omaatuntoa kirkastavaa apua ei saada maailmasta.

Taivaallinen elämänperustus on nyt esillä. Tule katsomaan! Siitä säteilee lohduttava, synnit anteeksiantava ja murheet poispyyhkivä kirkkaus. Ehkä ihmettelet, kuinka useimmat sen nähneet tai sen äärellä olleet eivät välitäkään siitä. Niin moni on pettynyt, toiset ovat vain kivettyneemmät kuin ennen. Vain muutamat ylistävät Jumalaa.

Kumpaanko joukkoon sinä, rakas lukija, olet liittynyt? Kuljetko edelleen yön pimeydessä, epävarmuuden jäytävä tuli tunnossasi ja murheiden vuori hartioillasi? Vai oletko kiittämässä ja kunnioittamassa Jumalaa, joka on antanut anteeksi syntisi ja on ottanut kaikki murheesi pois sydämeltäsi?

Ehkä ihmettelet, kuinka sellaista voidaan kysyä ennen kuin on edes tuo perustus kerrottu tai selitetty. Niinkö? Oletko todellakin tähän asti elämäntietäsi kulkenut tuntematta perustusta, Vapahtajaasi ja lohduttajaasi, ja sinä kuitenkin kannat kristityn nimeä ja lukeudut uskovaisten joukkoon?! Oi, jollet tunne tai tiedä Pelastajaasi, niin palaja ajallisen ja iankaikkisen elämän perustukselle — palaja niiden luo, jotka lakkaamatta seisovat tällä kalliolla. Nyt vasta ehkä kysyt, kuinka tämä perustus löydetään ja mikä se todella on. Autuas olet sinä, joka näin kysyt armonajassa! Mutta riisu päältäsi luontosorsi korskea asu. Pukeudu sydämesi tilan mukaiseen pukuusi. Älä pelkää! Älä ole toivoton! Tiedä: lahjasi Vapahtajallesi on niin kurja, että mieluummin sen kätkisit Vanhurskaan Jumalan silmiltä. Mutta ethän voi jäädä pois. Sinulle kuuluu Raamatun sana: “Jumalan mieleiset uhrin ovat särjetty henki; särjettyä ja murheellista sydäntä et Sinä Jumala hylkää”, Ps. 51:19. Tule syntiesi nöyryyttämänä! Tule alistuen siihen ristiin, jonka Jumala on nähnyt hyväksi sinulle sälyttää! Nyt vasta välität Betlehemin seimestä, siinä lepäävästä yksinkertaisesti kapaloitadusta lapsesta, — nyt vasta välitä hänestä, joka kuolemaan saakka kuuliaisena kantoi sinunkin syntisi ristin puulle ja joka kaikki puolestasi täytet-

tyään — edestäsi verensä vuodatettuaan herätettiin kuolleista sinunkin vanhurskauttamisesi tähden. Tässä on Herrasi ja Lunastajasi. Tässä on ainoa todellinen, pysyvä ja pelastava elämänperustus — kulmakivi. Sitä ei löydä kukaan muu kuin se, joka alistuu ja uskoo Jumalan sanaan, joka sisältää juuri tuon perustuksen — Kristuksen.

Syntiesi sulkema taivas on taas avoin. Aadamın kadottavan perinnön sijassa yhteisperintö Kristuksen kanssa. Jumalan hylkäämä on tullut Jumalan silmäteräksi. Toivo on tähdätyän iankaikkiseen, taivaalliseen elämään. Nyt uskotaan — sitten nähdään.

jatkuu.....

A. A. W. (myöh. Uppala)

Kristus meidän edestämme

Jes. 53:ssa ja rinnakkaiskohdissa

Suuren voiton jälkeen Persian kuningas Kyyros otti vangeiksi jalon prinssin, hänen vaimonsa ja heidän lapsensa. Kun heidät tuotiin johtajan telttaan seisomaan hänen eteensä, Kyyros sanoi prinssille, »Mitä annat minulle, jos vapautan sinut?»

Hän vastasi, »Minä annan sinulle puolet kaikesta, mitä minä omistan».

»Ja mitä te annatte minulle, jos minä vapautan teidän lapsenne?» jatkoi Kyyros.

»Teidän majesteettinne, annan kaikesta mitä omistan.»

Kuningas kuulusteli häntä edelleen, »Mutta mitä annat minulle, jos päästäisin vaimosi vapauteen?»

Katsoen häntä, jota hän rakasti niin hellästi, prinssi vastasi epäröimättä, »Jos päästät vaimoni vapauteen, minä annan sinulle elämäni».

Kyyros oli niin liikuttunut hänen uskollisuudestaan, että vapautti koko perheen vaatimatta korvausta. Sinä iltana prinssi sanoi vaimollensa, »etkö pitänyt Kyyrosta hyvin komeana ihmisenä?»

»Minä en huomannut häntä», hän vastasi.

»Miksi, kultaseni, mihin silmäsi katsoivat?» huudahti hänen miehensä.

Hän vastasi, »Minun silmäni näkivät vain hänet, joka sanoi, että hän uhraisi henkensä minun vuokseni».

Tarvitsemme pelastuksen

Rakkaat ystävät Kristuksessa, profeetta Jesaja kirjoitti »jaloimmasta

prinssistä». Hän on se, joka ei ainoastaan tarjoutunut uhraamaan henkensä sinun, minun ja koko ihmiskunnan puolesta, hän todella uhraisi henkensä. Hän antoi elämänsä lopullisena uhruksena, ei ainoastaan meille, vaan meidän puolestamme. Tällä jalolla prinssillä on myös monia nimiä; Hän on: »Ihmeellinen neuvonantajaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas». (Jesaja 9:6). Me tunnemme tämän prinssin Herranamme Jeesuksena Kristuksena. Jesajan luvussa 53 näemme miten Jeesus taistelee vapauttaakseen ihmiskunnan, jonka synti oli vanginnut. Hän teki tämän jokaiselle miehelle ja naiselle, joka on syntynyt synnissä, ja asuu »tässä pimeyden ajassa» ja epäuskossa. Eedenin paratiisissa Aadamin ja Eevan silmät kääntyivät katsomasta Luoja ja Jumalaa, joka rakasti heitä. Sen sijaan heidän silmänsä kääntyivät siihen, minkä Jumala kielsi ja heihin itseensä. Jouduttuaan vastatusten syntinsä kanssa Aadam ja Eeva pakenivat Jumalaa. Koko ihmiskunta on paennut aina siitä lähtien.

Sopiva ihmiskunnan kuvaus esiin-tyy Ps. 14:1-3: »*Hullu sanoo sydämessänsä: "Ei ole Jumalaa". Turmiollinen ja iljettävä on heidän menonsa; ei ole ketään, joka tekee, mikä hyvää on. Herra katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäksensä, onko ketään ymmärtävääistä, ketään, joka etsii Jumalaa. Mutta kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei*

ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään». Jesaja jatkaa tähän: *“Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niinkuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskaudemme. Ja kaikki me olemme lakastuneet kuin lehdet, ja pahat tekomme heittelevät meitä niinkuin tuuli.”* (Jesaja 64:6).

Niin kurja, täysin epätoivoinen ja kamala on ihmisrodun tilanne. Mutta tänään tekstimme tarjoaa meille suurta toivoa ja lohdutusta. Se puhuu siitä miten Jumala, Kristuksessa, otti aloitteen ja muutti kauhean ahdinkomme. Tunustamme Nikealaisen uskontunnustuksen sanoin »Minä uskon ... yhteen Herraan, Jeesukseen Kristukseen ... joka meidän ihmisten tähden ja meidän autuutemme tähden astui alas taivaista...» Huomatkaa nämä harvat, mutta hyvin tärkeät sanat »MEIDÄN IHMISTEN TÄHDEN ». »Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan». (2 Kor. 5:19). Läpi koko Jesajan luvun 53 profeetta suuntaa silmämme Jeesukseen! Yhä uudelleen näemme miten Herran “vanhurskas palvelija” on uhrannut itsensä “meidän tähtemme”. Jakeissa 4-6 me luumme: »Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paraut. Me vaelsimme kaikki yksyksissä

niinkuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.» MEIDÄN TÄHTEMME, MEIDÄN TÄHTEMME, MEIDÄN TÄHTEMME... Tämä on sanoma, jonka näemme Jesaja 53:ssa. Jumala on *antanut Poikansa kuolemaan* »meidän tähtemme»! Silmämme näkevät vain Hänet, joka on meidän puolellamme, ei vastaan; joka uhraasi henkensä »meidän ihmisten tähden ja meidän autuutemme tähden».

Lue evankeliumin sana lohdukseksi

On tosiaankin olemassa oikea tapa ja väärä tapa, jolla ihmiset lukevat Jesajaa, sen lukua 53. Jotkut kiinnittävät huomionsa juutalaisten toimiin ja ovat surullisia Juudaksen tähden, kuten Martti Luther huomauttaa. Jotkut keskittyvät Kristuksen kärsimyksiin syntiemme tähden, näkemättä, että *Jumala antoi hänen kuolemaan* »meidän tähtemme». Ymmärtääksemme tekstiämme, sitä täytyy katsoa lain ja evankeliumin kannalta. Laki ja evankeliumi eivät ole jokin luterilainen klisee, ne ovat keskeisiä oikealle ymmärrykselle, niin että silmämme nauiliintuvat ja kiinnittyvät yksin Jeesukseen, joka uhrasi henkensä meidän tähtemme.

Jumalan täytyy ensin vaikuttaa sisimmässämme lakinsa sanoman välityksellä, jotta hänen pelastava rauhan evankeliuminsa olisi meille miksikään avuksi ja hyödyksi. Syvennymme tekstiin oikein, kun paneudumme Kristuksen kärsimykseen. Näkymä Kristuksesta ja hänen kärsimyksestään saavat sydämemme kauhun valtaamiksi ja omatuntomme vaipuu epätoivoon. Sel-

laisten tunteiden pitäisi tulla esiin, koska näemme Jumalan ankaran vihan ja hänen muuttumattoman vakavuutensa mitä tulee syntiin ja syntisiin. Jesajan luku 53 opettaa ja ohjaa silmämme katsomaan Kristuksen sovittavaa tekoa meidän puolestamme. Hän ei vain "maksanut lunnaita" meidän synneistämme, pikemminkin, hän kuoli meidän sijastamme, »meidän ihmisten tähden ja meidän autuutemme tähden». Jeesus ei vain "kuollut", hänet teloitettiin, hän maistoi kuolemaa. Hänen sovitettava tekonsa perustui sekä hänen aktiiviseen että passiiviseen lainkuuliaisuuteensa meidän sijassamme. Hän oli "totinen Jumala totisesta Jumalasta" ja kuitenkin täysi ihminen, hän oli ilman syntiä. Hän täytti täysin lain vaatimukset meidän puolestamme. Jeesus eli täydellistä elämää, jota Jumala vaatii meiltä jokaiselta. Jos se ei olisi riittävästi, hän maksoi hinnan hengestämme, joka on täynnä syntiä. Ristinpuulla Jeesus kantoi iankaikkisen rangaistuksen, jonka me kaikki ansaitsimme. Poika, joka ei koskaan ollut tehnyt syntiä, riippui taivaan ja maan välillä, Jumala tuomitsemana ja hylkäämänä; hänen omat luotunsa hylkäsivät, vihasivat häntä ja murhasivat hänet. Hänen elämänsä lopullisilla hetkillä "suuri tapahtuma" oli täydellinen! Hän julisti ristiltä täyden, yleisen vanhurskauttamisen, "se on täytetty". Hän antoi itsensä Jumalan käsiin ja kuoli.

Jeesus kantoi syntisi ja antoi sijaan autuuden

Kristuksen kuolemaa ristinpuulla voidaan verrata tilisiirtoon; hänen täydellinen tottelevaisuutensa meidän

sijastamme siirtyi meille, meidän syntimme ja syntinen elämämme siirtyivät hänen tilillensä. Vain Jeesus voi tehdä tämän, sillä hän oli ilman syntiä, vain hän voi sovittaa meidän syntimme. Ei ollut ketään jaloa prinssiä, joka olisi tarjonnut osaa valtakunnasta, tai koko valtakuntaa, lunastaakseen meidät synneistämme. Meidän pelastuksemme vaati vielä paljon enemmän. Se vaati hänet, joka oli ilman syntiä ja joka antoi oman elämänsä sovittaakseen meidän syntimme. Luther kirjoittaa, että Jumala »oli haluton, että hänen ainoan ja suuresti rakastetun poikansa pitäisi vapauttaa syntiset, ellei tämä maksanut tätä kallista lunastusta heistä». Vau, niin hienoa oli Jumalan rakkaus maailman lunastamisessa, että hän antoi ainokaisen poikansa meidän kaikkien puolesta. Ja niin hienoa oli Jumalan rakkaus, että hän antoi Jeesuksen kantaa meidän sairautemme ja säilyttää päällensä meidän kipumme aivan kuin ne olisivat vain ja ainoastaan hänen. Hänen Jumalallinen rakkautensa salli langenneen luotunsa lävistää hänet meidän omien rikkomuksiemme tähden. Samoin kuin ukosenjohdatin maatilan suuren aitan päällä, kaikki viha ja kirous syntiä ja syntisiä kohtaan säilytettiin Jeesukselle. Golgatan ristillä Hän, joka ei tiennyt synnistä, tuli synniksi meidän puolestamme, kun hänet runneltiin meidän pahain tekojemme tähden.

»Me vaelsimme kaikki eksesyksissä niinkuin lampaat, kukin meistä poikesi omalle tielle. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.»

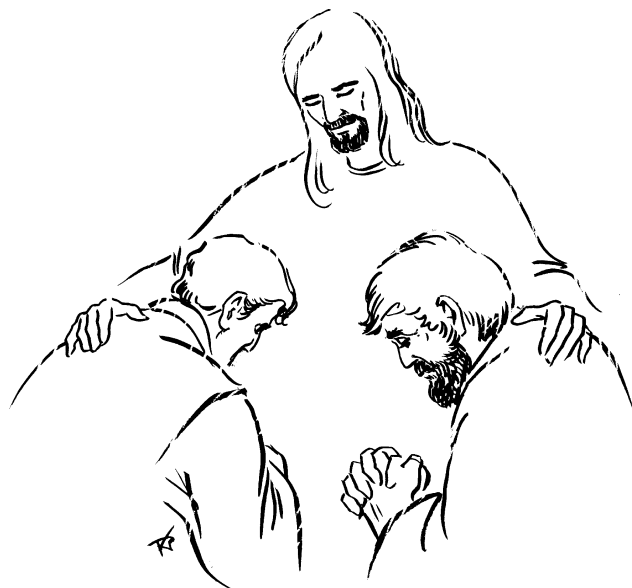
Herramme kärsimys opettaa meil-

le, että Jeesus kuoli syntiemme tähden, minun syntieni tähden, sinun syntiesi tähden. Jos pohdimme Herramme kärsimystä, jäämme kauhun valtaamaksi. Meidän syntimme aiheuttivat nämä Jeesukselle. Ajattele tätä, meidän syntimme johtivat hänet askel askeleelta matkan Golgatalle; meidän syntimme iskivät naulat hänen käsinsä ja jalkojensa läpi; meidän syntiemme tähden Jumalan vanhurskas kantoi kaikki pahat tekomme. Samoin »Pietari yllätti ja kauhistutti juutalaisia, kun hän sanoi heille yhteisesti, että »Hänet, jonka te ristiinnaulitsitte», niin että kolme tuhatta oli kauhun valtaamia sinä päivänä, ja he vapisten itkivät apostoleille: »Miehet, veljet, mitä meidän pitää tekemän?» Jos ihminen ei tule tähän pisteeseen, Kristuksen kärsimyksistä ei ole ollut aitoa hyötyä hänelle» (Luther). Jokin on radikaalisti väärin, rakkaat ystävät, jos emme näe syntejäamme todellisina, ja kuinka myös me ristiinnaulitsimme Jeesuksen eikä vain juutalaiset, joille Pietari saarnasi.

Laki ilmoittaa meille syntimme. Se jättää meidät kauhistuneiksi ja pelkäämään Jumalaa ja hänen vihaansa. Lukiessamme Jesajan lukua 53, kun mietimme Kristuksen kärsimystä, tiedämme, että hän kärsi meidän syntiemme puolesta. Me olemme ne, joiden olisi pitänyt kärsiä ja kuolla. Kuitenkin tekstimme on myös puhtain ja iloisin evankeliumi, jota voimme koskaan lukea ja kuulla. Kyllä, se on puhdas evankeliumi. Se ilmoittaa Jumalan vanhurskaan astuvan kaikkien ihmisten paikalle, kaikkien kansojen ja kaikenikäisten ihmisten paikalle. Evankeliumi on syntien anteeksi-

saaminen. Jesajan kertomus »Jumalan kärsivästä palvelijasta» on myös kertomus »Jumalan anteeksiantavasta palvelijasta». Kaikki nämä asiat hän teki »ihmisten tähden ja meidän autuutemme tähden». (Nikealainen uskontunnustus).

Uskon silmillä nyt näemme koko luvun 53 puhtaimpana evankeliumina. Kyse on siitä, että Jumala on meidän puolellamme, ei meitä vastaan. Jesaja ennustus osoittaa, että Jumala oli Kristuksessa, sovitti meidät itsensä kanssa Kristuksen kärsimyksen ja kuoleman kautta. Jesajan luvussa 53 näkyy eloisasti ja voimakkaasti, mitä apostoli Paavali kirjoitti 2 Korinttolaiskirjeen luvussa 5, jakeessa 21, »Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi». Tämä evankeliumi on jokaiselle, riippumatta siitä, keitä olemme, tai mitä olemme tehneet. »Ihminen, joka omaksuu täysin tämän tosiasiain merkitykseen, varmasti hypähtää ilosta, jonka nämä hyvät uutiset [tämä puhtain evankeliumisanoma] on tuonut hänelle. Ihminen, joka huolimatta tästä sanomasta jatkaa masentuneena olemista ja mietiskelee: »Minä olen hirveä ihminen; minulle ei ole anteeksiantamusta», ei tee sen vähempää kuin hylkää evankeliumin – hylkää Kristuksen. Vaikka olisin tehnyt karkeimmat synnit ja olisin pakotettu sanomaan Paavalin kanssa, että »Minä olen syntisistä suurin»; vaikka olisin tehnyt Juudaksen synnin tai Kainin synnin, silti minun tulee hyväksyä evankeliumi, koska se ei vaadi mitään meiltä.» Näin kirjoitti rakastettu C. F. W. Walther. Tämä evankeliumi puhuu

korvaasi ja sydämeesi, että Jumala on sinun puolellasi, ei sinua vastaan. Hänen elämällään alhaisessa köyhyydessä, kärsimyksellään, ristiinnaulitsemisellaan ja kuolemallaan, Herramme Jeesus on pyyhkinyt maailman synnin pois ja antoi anteeksi kaikkien syntien velan. Kyllä, KAIKKIEN SYNTIEN!!! Kukaan elävä ihminen, Aatamista viimeisenä syntyvään ihmiseen asti, ei jää ilman Jumalan suosiota ja pelastusta. »Mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut». (Jesaja 53:5). Tässä kaikessa oli Jumala meidän puolestamme, ei meitä vastaan.

Evankeliumi on syntisen jokapäiväinen turva

Jumala on edelleen meidän puolellamme. Jumala soveltaa näin puh-

tainta evankeliumia sinun ja minun elämäämme tänään! Me olemme vielä syntisiä, kamppailemme synnin kanssa ja asumme langenneessa maailmassa.

Lainaten Lutherin tapaa kuvata elämää, me painimme päivittäin kolmea epäpyhää tyrannia vastaan: lihaamme, maailmaa ja perkelettä. Teemme päivittäin syntiä, ja me teemme paljon syntiä. Meillä on epäjumalamme. Meillä on itsekäs luontomme. Meillä on väärät päätöksemme. Meillä on tottelemattomuutemme. Meillä on riippuvuutemme ja jumalattomat huvituksemme. Meillä on himomme. Meillä on ahneutemme. Tarvitsemme siten päivittäistä synnintuntoa ja katumusta. Mutta kun kohtaamme syntimme ja olemme täysin kauhun valtaamia omassatunnossamme, täytyy meidän olla valppaana, jotta syntimme eivät jää omaantuntoomme. Kristuksen armotyön tähden saamme kuitenkin omistaa hyvän omantunnon ja rauhan.

Laskemme syntimme päivittäin Jeesukselle, sen sijaan että säilyttäisimme niitä omatunnossamme. Luther oli hyvin järkkymätön tästä. Hän varoitti, että meidän ei pitäisi käyttäytyä kuin niiden, »jotka purevat ja nielevät itsensä sisimmässään omilla syneillään», toisin sanoen niin, että muistelisimme syntejämme ja jatkaisimme niiden ajattelemista. Kuten Luther kirjoitti, sellaiset ihmiset »juoksevat edestakaisin hyvien tekojen perässä, kun he yrittävät jotenkin maksaa syntejään, epätoivoisesti vapautuakseen niistä, mikä on mahdotonta."

Heitä syntisi Kristukselle, Jumalan vanhurskaalle palvelijalle, joka kärsi meidän puolestamme. Illoisella sydämellä usko ja tiedä, että Kristuksen kärsimyksessään kantoi ne ja sovitti ne. »Jos et ota tätä suuntaa, et koskaan hiljennä sydäntäsi ja pysy rauhassa, sinun täytyy lopulta olla epätoivoinen epäuskossa. Jos kohtaamme syntimme omatunnossamme ja annamme niiden pysyä sisällämme ja jos hellimme niitä sydämissämme, ne tulevat aivan liian vahvoiksi hallittaviksi ja elävät ikuisesti. Kun katsomme, että ne säilytetään Kristukselle ja että hän on voittanut ne ylösnousemuksensa kautta, ja pelottomasti uskomme sen, sitten syntimme ovat kuolleita eikä niistä tullut mitään». Mihin silmäsi katsovat, ystävieni? Etkö näe loistavaa ja syneistä päästävää vapautta tekstissämme ja oikeaa käsitystä Herramme täydestä ja valmiista teosta? Olen varma, että jos Jesaja seisoi täällä, hän kieltäisi meitä katsomasta itseemme sisälle, syntejämme, kykenemättömyytämme sovittaa synnit. Hän osoittaa meille avun itsemme ulkopuolella, Jee-

suksen, joka on »Jalo Rauhanruhtinas»! Luther usein sanoi saman asian, hän kirjoitti aikoinaan; että meidän teologiamme tarkoittaa pelkästään sitä, että syntiset saavat varmistuksen Jumalan anteeksiannosta, ja miten Hän on kärsinyt meidän puolestamme. »Meidän teologiamme on varma: se sieppaa meidät pois itsestämme ja sijoittaa meidät itsemme ulkopuolelle, niin että emme ole riippuvaisia omasta voimastamme, omatunnosta, kokemuksesta, ihmisestä tai töistä vaan olemme riippuvaisia siitä, joka on itsemme ulkopuolella, toisin sanoen, Jumalan lupauksesta ja totuudesta, joka ei voi pettää».

»Kärsimyksissään Kristus toi julki meidän syntimme ja ristiinnaulitsi ne; ylösnousemuksessaan hän teki meidät vanhurskaiksi ja vapaiksi kaikesta synnistä». (Luther). Kun uskomme tämän ja luotamme Kristuksen pelastustekoon puolestamme ja jätämme syntimme Jeesukselle eikä omaantuntoomme, voimme jatkaa edelleen läpi kaikkien elämän vaikeuksien. Katsoen uskon silmillä Jumalan vanhurskaaseen, tähän »jaloon prinssiin», me näemme hänen ystävällisen sydämensä. Miten täynnä rakkautta se on meitä kohtaan. Hänen rakkautensa pakotti hänet kantamaan amatuntosi ja syntiesi raskaan kuorman. Nyt hän antaa meille sydämen, joka on iloinen ja rakastava häntä kohtaan ja täynnä uskon varmuutta. Minne silmäsi katsovat, rakas ystävä? Anna niiden aina kohdistua häneen, joka uhraisi henkensä sinun puolestasi.

Rev. Edward Brockwell *teologipäivänä* 27.2.2010, *välitöskot toimituksen*

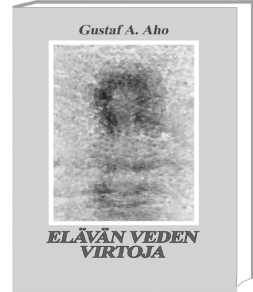
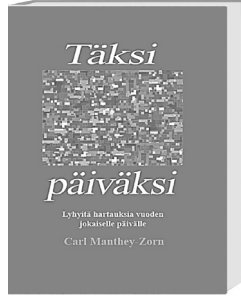
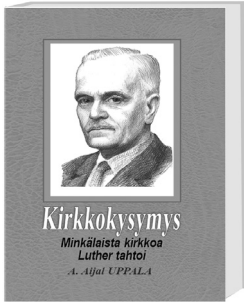
STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2010..... Hinnat euroina

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00
Erlaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Helmiä (Voima, Lappalainen).....	4,00
Herrani elää (Efraimson)	20,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Kirkkokysymys (A. Aijal Uppala)	20,00
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi, (englanninkielinen, latviinkielinen, liettuankielinen, ruotsinkielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen, vironkielinen) á.....	12,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja ylherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnakirja osa 1 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 2 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 3 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 4 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Markku Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Sovituksen Sana (Efraimson)	20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004	3,00
Taustaa 1— Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2 —Kehitysoopin kulissit (Pälikkö)	10,00
Tieni johdada taivaaseen (Aponen)	8,00
Tunnustukselliset 1 seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuotisjuhlajulkaisu	3,50
Täksi päiväksi (C. M. Zorn).....	20,00
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (Luther).....	49,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (Aho/Koskenniemi)	10,00

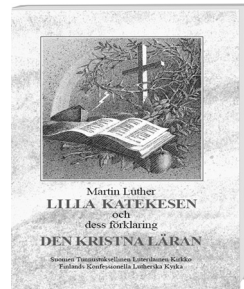
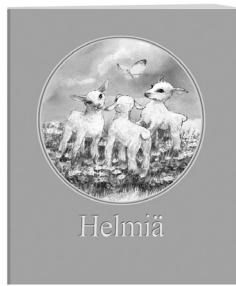
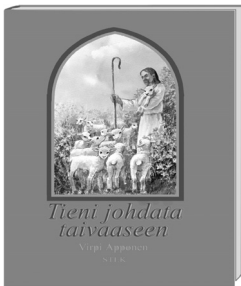
LUTERILAINEN lehti, vuosikerta..... 25,00
 irtonumero

Lähetystyöhön tarkoitetuista suuremmista tilauksista voidaan hinnasta neuvotella erikseen.

Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

A. Aijal Uppala: **Kirkkokysymys** (Kirkko-opilliset teokset pääosin 1930-luvulta ja aiheeseen liittyvät myöhemmät kirjoitukset) ovh 20 e
C. M-Zorn: **Täksi päiväksi** (hartauskirja) ovh 20 e
Gustaf A. Aho: **Elävän veden virtoja** (saarnakirja) ovh 20 e.

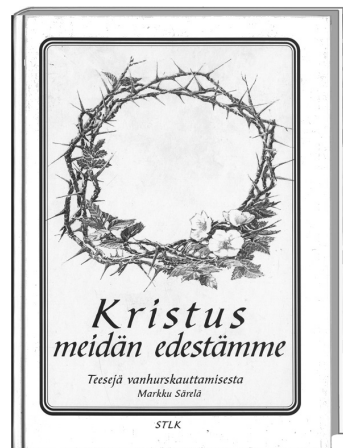
STLK on julkaissut Virpi Apponen: **Tieni johdada taivaaseen** (uusintapainos) ovh 8 e, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: **Helmiä** (erityisesti lapsille) ovh 4 e ja **Kristinoppi ruotsiksi** ovh 12 e.

Markku Särelä

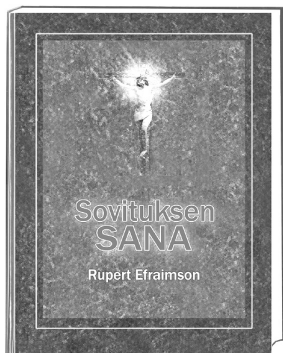
Kristus meidän edestämme

Kirjan on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

256 sivua **Ovh. 17 euroa**

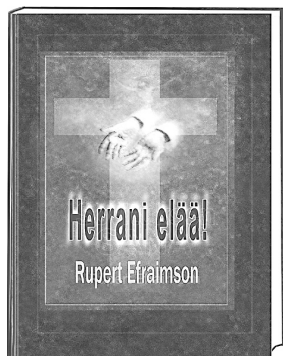
ovh 20,-

Sovituksen Sana

Rupert Efraimsonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen-lehdessä. Efraimsonin puheissa ja teksteissä kuuluu selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus, jolle on tunnusomaista luottamus Jumalan armoon Vapahtajassa Jeesuksessa, armahdetun ilo, halu kertoa Vapahtajasta toisillekin “ettei keltään saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”.

ovh 20,-

Herrani elää!

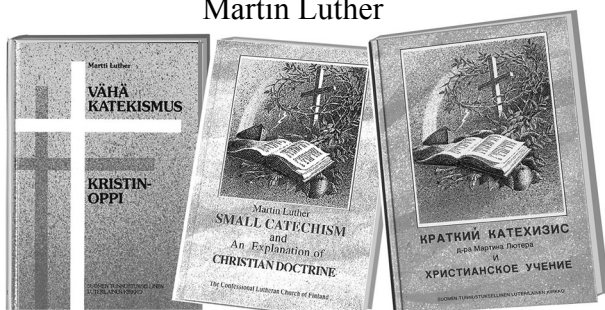
Rupert Efraimsonin lyhyemmistä hartaus-, opetus- ja ajan-kohtaiskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja, *Herrani elää!*.

Toivomme, että nämä kirjat vois saattaa etsiviä uskon ja vahvistaa kristityitä Jumalan sanan tuntemisessa ja armon ilossa Vapahtajassamme Jeesuksessa. Kristus on totisesti ylös-noussut ja Hän on uskonut meille sovituksen sanan.

VÄHÄ KATEKISMUS

ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

Martin Luther

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 12 euroa kielestä riippumatta.

"Rauha teille" SAARNAKIRJA

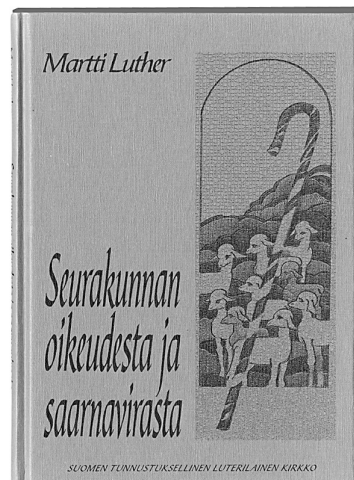
Kirjan jokaisen osan ovh 15,-

Markku Särelän saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta. Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetyksenä.

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirKKo on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa *Luther* vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet. Ajankoh-taista, puhuttelevaa asiaa. Kansi ja kuva Kimmo Pälikkö. Käännös ja esipuhe Markku Särelä. Kovakantinen, 48s.

Kirjan hinta on 6,-

Pääsiäisjuhla

Lahdessa 4.4.2010, Rajakatu 7

10.00

Ehtoollisen vietto, rippisaarna KN

11.00

Jumalanpalvelus, saarna MS

Ruokaväliaika

13.30

Päiväjuhla

Alkurukous VH

Terveisiä ja ajankohtaisia asioita KN

Kristuksen ylösnousemus ja varmuus pelastuksesta EB

Päätöshartaus, 1 Kor. 15:53,54 MB

Lisäksi yhteislauluja ja musiikkiohjelmaa
Tervetuloa!

Poisnukkunut

Jumala on armossaan kutsunut tämän elämän vaivoista luokseen Matti Olavi Tammisen Nastolasta 67 vuoden iässä. Jeesus sanoi: *“Minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.”* (Joh. 10:28)

Teologipäivävänä Helsingissä 27.2.2010 pastori Markku Särelän pitämän esitelmän: **"Piispan virka Raamatun ja tunnustuksen mukaan"** voi nyt kuunnella verkkosivuillamme: www.luterilainen.com

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Seurakuntien toimintaa

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11. HPE 21.3., 25.4. ja 30.5. *Pyhäkoulu* su 21.3. klo 10.15-10.45. *Raamattutunnit* roomalaiskirjeestä torstaisin klo 18 (ei 11.3.).

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* su 11.4. (HPE) klo 16. *Helatorstain juhla* to 13.5. alkaen jumalanpalveluksella klo 11.

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 10. HPE 4.4., 9.5. Kiirastorstain ehtoollisenvietto 1.4. klo 17. *Pääsiäisjuhla* su 4.4. alkaen klo 10. *Seurakuntailltapäivä* ke 7.4. ja 5.5 klo 15. Kristinopin peruskohtia to 18.3., 22.4. ja 27.5. klo 17. *Pyhäkoulu* torstaisin klo 17.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* la 24.4. (HPE) ja su 23.5. (HPE) *Raamattutunti* ke 24.3. Kaikki tilaisuudet klo 14.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A. *Jumalanpalvelukset* su 28.3. (HPE), 2.4. ja 18.4. klo 14.30. *Raamattutunti* Ilpo ja Eila Rouhun kodissa, Nuottakalliontie 6, Ylöjärvi, su 11.4. klo 17. Roomalaiskirjeen käsittely jatkuu. *Raamattutunnin* pitää pastori Markku Särelä.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 18.4. (HPE) ja 9.5. (HPE) klo 14.

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: *Jumalanpalvelus* su 11.4. klo 10 (HPE).

Kokkola: *Jumalanpalvelus* (HPE) to 15.4. ja 20.5. klo 18.

Vaasa, NNKY:n tila, Kirkkopuistikko 30: *Jumalanpalvelus* pe 9.4. ja 21.5. klo 19

Kontiolahti/Pyhäselkä/Liperi: *Jumalanpalvelus* (HPE) ke 14.4. ja 19.5. klo 18.

Koskenpää: *Jumalanpalvelus* pe 30.4. klo 13 Tiensivussa.

Kyyjärvi: *Jumalanpalvelus* la 27.3. (HPE) klo 13.

Jyväskylä: *Jumalanpalvelus* la 6.3., 10.4. ja 24.4. klo 18.

Hankasalmi: *Jumalanpalvelus* la 27.3. klo 18 (HPE).

Tyrnävä: *Jumalanpalvelus* pe 16.4. klo 15.30 (HPE).

Rovaniemi: *Jumalanpalvelus* la 17.4. klo 10 (HPE).

Leirejä Oriveden Siitajalla:

Nuorten päivät ja esirippikoulu 14.-16.5.

Lasten raamattuleiri 15.-20.6.

Rippikoulu 13.-26.6.

Konfirmaatio 26.6. klo 11.

Aikuisten raamattuleiri 6.-11.7.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Sähköposti:

kimmo.narhi@luterilainen.com

STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Vanhurskaan teot, Martti Luther.....	74
Koko maailman syntien sovitus , KN.....	75
Piispanvirka, MS.....	77
Vapahtaja kärsi ja kuoli sinun autuudeksesi, KN.....	84
Jeesus elää! RE.....	86
Matt. 21: 4-11.....	88
Luterilainen Lastenosasto, TM.....	89
Kristitty elämän koetuksissa, A A W, Yli 75 vuotta sitten.....	97
Kristus meidän edestämme, EB.....	100
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	106-111

Kansi: "Hoosianna Davidin Pojalle", Matt. 21:9, Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinta 2010: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustaja: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy